

Sum
๓-๗ 371.404๔
๑๔๖๖
= ๖

การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

๒๑ พ.ค. ๒๕๓๕

ปริญญานิพนธ์
ของ
การดี วงบุญน้อย

เสนอมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษากามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

16671

1๗8๐34

การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

บทคัดย่อ
ของ
การนี้ วางขอยุ่

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2525

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ในการพัฒนา
 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.4) ที่มี
 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ โรงเรียนสาธิตน่ารัง กรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน
 แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน ได้แก่ กลุ่มที่ได้รับการปรึกษาแบบกลุ่ม ครั้งละ 1 ชั่วโมง
 30 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้ง เป็นเวลา 5 สัปดาห์ติดต่อกัน และกลุ่มที่ได้รับการเอกสาร
 สนเทศเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนที่ได้รับการปรึกษาแบบกลุ่ม และนักเรียนที่
 ได้รับความเอกสารสนเทศ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 ที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการปรึกษาแบบกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียน
 ที่ได้รับความเอกสารสนเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

THE USE OF GROUP COUNSELING IN DEVELOPING
STUDENTS' ACHIEVEMENT MOTIVE

AN ABSTRACT

BY

DARANEE WONGYOUNOI

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February 1982

This research was designed to investigate the effects of group counseling on achievement motive. Sixteen M.S.⁴ students of Sai Nam Pueng School, Bangkok who took low achievement motive scores were randomly divided into experimental group and control group. The experimental group was held twice a week. Each session took 90 minutes for 5 weeks. The control group was given the information on achievement motive.

The findings revealed that both the experimental and the control groups showed significance of average gained scores, and the mean score of the group treated by group counseling technique was significantly higher than the other at .05 level.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปัญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

พ.ร.น.น.น. ว.น.น.น. ประธาน
Noe Nong กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

พ.ร.น.น.น. ว.น.น.น. ประธาน
Noe Nong กรรมการ
วันเกียรติ หวดป.ย.ธ กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์เล่มนี้ สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายได้เพราะได้รับความช่วยเหลือ
ในคำแนะนํานำอันเป็นประโยชน์ และการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องจากอาจารย์พรณพิศ
วานิชย์การ และ อาจารย์คิลก กิลกานนท์ ซึ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ
ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณคุณอาจารย์ภาควิชาการแนะแนว และ จิตวิทยาการศึกษา และ
คณาจารย์สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์เชิดศักดิ์ โสวาสินธุ์ ที่กรุณาช่วยเหลือและแนะนํ
สิ่งที่เป็ประโยชน์ต่องานวิจัยครั้งนี้

กราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตน์ฉ้าง และคณาจารย์ทุกท่านที่ได้
อำนวยความสะดวก ให้การวิจัยครั้งนี้บรรลุผลสำเร็จ

ขอขอบคุณ นักเรียนโรงเรียนสาธิตน์ฉ้างที่ได้ให้ความร่วมมือด้วยดี และขอบคุณ
คุณศิริรัตน์ บัณญ์ คุณประจวบ สงเคราะห์ และคุณมังกร เศรษฐะทัตต์ ที่ช่วยเหลือ
ด้านการพิมพ์และการอัดสำเนา

และขอกราบขอบพระคุณ คุณชูศิลป์ วรรณศิริ และคุณลัดดา วรรณศิริ
ที่กรุณาส่งเสริมด้านการศึกษาของผู้วิจัยตลอดมา.

คารณี วงษ์บุญนอย

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1	1
	ภูมิหลัง	1	1
	จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	1	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5	6
2	ทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	7	7
	ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์	7	7
	การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์	15	12
	เอกสารและการวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	17	14
	จุดมุ่งหมายและคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	17	16
	หลักสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	19	20
	รูปแบบของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	21	21
	พฤติกรรมผู้นำกลุ่ม	21	23
	พฤติกรรมของสมาชิก	21	24
	การจัดตั้งกลุ่ม	21	26
	กระบวนการกลุ่ม	21	28
	งานวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	21	29
	สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	21	32
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	21	33
	ประชากร	21	33
	กลุ่มตัวอย่าง	21	33
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	21	33

3	วิธีดำเนินการทดลอง	35	36
	แบบแผนการทดลอง	36	38
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	36	38
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	39	39
4	บทขอ สรุป อภิปรายผลและขอเสนอแนะ		42
	อภิปรายผล		43
	ขอเสนอแนะ		45
	ข้อจำกัดของการศึกษาค้นคว้า		46
	บรรณานุกรม		47
	ภาคผนวก		55

บัญชีการวาง

การวาง	หน้า
1 คำสถิติพื้นฐานจากการทดสอบนักเรียนก่อนการทดลอง	39
2 การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียน กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง	40
3 การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ภายหลังการทดลอง	41

ภูมิหลัง

การจัดการศึกษาแก่เยาวชนมีเป้าหมาย เพื่อให้รู้จักวิธีการเรียนรู้ คิดเป็น ทำเป็น รู้จักแก้ปัญหา มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีนิสัยใฝ่หาความรู้และทักษะอยู่เสมอ รักการทำงาน สามารถทำงานเป็นหมู่คณะ มีความขยันหมั่นเพียร มีความรู้ความเข้าใจและเห็นคุณค่าในวิทยาการ เป็นเป้าหมายสำคัญส่วนหนึ่ง (กระทรวงศึกษาธิการ 2523 : 7) เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวอย่างสมบูรณ์ นักการศึกษาจำนวนมากได้พยายามศึกษาค้นคว้าและปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังศึกษาถึงองค์ประกอบหรือตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อส่งเสริมหรือปรับปรุงแก้ไขให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังที่ บุญชม ศรีสะอาด ได้ศึกษารูปแบบของระบบสาเหตุของผลการเรียน เมื่อใช้ผลสัมฤทธิ์ในวิชาสังคมศึกษาเป็นเกณฑ์ พบว่า ผลการเรียนด้านผลสัมฤทธิ์ได้รับอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุจากตัวแปรหกตัว คือ ความรู้พื้นฐาน ความถนัด เวลาที่ใช้ในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มโนภาพเกี่ยวกับตน และ คุณภาพของการสอน แต่เมื่อใช้ทัศนคติที่มีต่อวิชาสังคมศึกษาเป็นเกณฑ์ พบว่าผลการเรียนด้านทัศนคติ ที่มีต่อวิชาสังคมศึกษา ได้รับอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุจากตัวแปรสี่ตัว คือ คุณภาพของการสอน มโนภาพเกี่ยวกับตน ความสนใจ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (บุญชม ศรีสะอาด 2524 : 180 - 182) นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติยังได้รายงานผลการวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา และได้เสนอแนะว่า ควรหาทางสนับสนุนให้ครูสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้เป็นไปในทางสร้างเสริมให้เกิดแรงจูงใจ และให้นักเรียนมีโอกาสรู้ความสามารถของตนเอง มีการกวาดขันและให้กำลังใจนักเรียนอยู่เสมอ เมื่อนักเรียนมีแรงจูงใจแล้วย่อมจะต้องทุ่มเทในการเรียนให้ดียิ่งขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2523 : 89 - 90) นอกจากนี้ มณีรัตน์ ศรีรัตนพันธ์ ยังศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (มณีรัตน์ ศรีรัตนพันธ์ 2516 : 85)

และเมธี โพธิพันธ์ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (เมธี โพธิพันธ์ 2523 : 79)

จากผลการวิจัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมาก การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จึงน่าจะเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และแมคเคลลแลนด์ ยังได้เสนอแนวคิดว่า พลังจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีส่วนสัมพันธ์กับความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอีกด้วย (McClelland. 1961 : 207 - 256) ซึ่งสอดคล้องกับ วีรยุทธ วิเชียรโชติ ที่กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นรากฐานในสังคมสัมฤทธิ์สัมพันธ์ ที่เน้นค่านิยมของสัมฤทธิ์ผลเป็นหลัก มุ่งประสิทธิภาพในการทำงาน พยายามแก้ไขปัญหาค้นตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ (วีรยุทธ วิเชียรโชติ 2516 : 2 - 3)

สำหรับพัฒนาการของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น เรทลิงเซเฟอร์ (Rethlingshafer. 1963 : 174) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกิดจากการเรียนรู้ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามกรรมพันธุ์ ฟรีดแมนและแมคเคลลแลนด์ ได้กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์พัฒนาขึ้นตามภาวะและเงื่อนไขทางสังคมที่ครอบคลุมบุคคลตั้งแต่ยังอยู่ในวัยเด็ก (Friedman and McClelland. 1952 : 453 - 454) ส่วนพรณี ชูทัย เจนจิต กล่าวว่า พัฒนาการของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อาจเกิดจากความคาดหวัง ซึ่งเป็นรอยประทับใจมาตั้งแต่เล็ก ๆ เด็กคนใดมีแม่ซึ่งมีความคงเส้นคงวาต่อการที่จะสนองความต้องการ จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่จะคาดหวังว่าจะได้สิ่งซึ่งมาสนองความพอใจของตน บางครั้งแม้จะต้องรอ แต่ถ้าวรอแล้วจะได้ เด็กก็จะมี ความคาดหวังในทางบวก (พรณี ชูทัย เจนจิต 2523 : 23)

โรเซน ได้เสนอแนะวิธีการฝึกเพื่อให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น ไว้ดังนี้ (Rosen. 1961 : 574 - 585)

1. ให้รางวัลแก่เด็กที่พยายามทำอะไรได้สำเร็จ และลงโทษเมื่อล้มเหลว พ่อแม่อาจสอนโดยการชี้แนะให้เด็กแก้ปัญหาตามลำดับขั้น จะทำให้เด็กกล้าที่จะพยายาม และกระทำให้งดมาตรฐาน
2. ให้รางวัลแก่เด็กที่พยายามเพื่อบรรลุความสำเร็จหรือพฤติกรรมที่สำคัญ
3. สัมฤทธิ์ผลของบิดา มารดา จะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เด็กเกิดความต้องการสัมฤทธิ์สูงค่าย

ประสาธ อิศรปริศา กล่าวว่า การฝึกอบรมเลี้ยงดูที่บ้านจะมีผลโดยตรงต่อระดับแรงจูงใจของเด็ก พ่อแม่ที่รู้จักส่งเสริมเด็กให้พึ่งตนเอง ไม่ปล่อยตามใจหรือเคร่งครัดมากเกินไป มีความสัมพันธ์ที่ดี มีความรู้สึกอบอุ่นในครอบครัว พ่อแม่ที่กระตุ้นยกย่องยั่วเย้า และทำโทษอย่างเหมาะสม ก็จะส่งผลให้เด็กมีระดับแรงจูงใจในค่านิยมสัมฤทธิ์สูงกว่าพ่อแม่ที่ให้ลูกพึ่งผู้อื่นตลอดเวลา นอกจากนี้ ยังได้เสนอแนวทางสร้างเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้แก่เด็ก ดังนี้ (ประสาธ อิศรปริศา 2522 :

29 - 30)

1. ฝึกให้เด็กเป็นผู้ที่รู้จักพึ่งตนเอง ให้เป็นตัวของตัว自己有เหตุผลและใช้ความสามารถของตนเอง
2. เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความสามารถในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะนำความสำเร็จมาให้แก่ตัวเด็กเอง
3. พยายามกระตุ้นให้เด็กเป็นบุคคลที่กล้าเผชิญกับปัญหาที่ต้องใช้ความพยายาม และให้เด็กเกิดความรู้สึกที่เพลิดเพลินในการแก้ปัญหา
4. ฝึกให้เด็กเป็นบุคคลที่ชอบแข่งขันกับตัวเอง โดยยึดมาตรฐาน หรือหลักเกณฑ์อันใดอันหนึ่งเป็นหลัก
5. ฝึกให้เด็กเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย
6. เมื่อเด็กประสบผลสำเร็จในกิจกรรมใด ก็ควรจะให้คำยกย่องชมเชย หรือให้รางวัลซึ่งจะเป็นสิ่งเสริมแรงให้เด็กมีความปรารถนาที่จะทำกิจกรรมอื่น ๆ อย่างต่อเนื่องจนเป็นนิสัย

นอกจากนี้ เมธี โพธิพัฒน์ ได้มีความเห็นสอดคล้องว่า การฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น ควรฝึกให้เด็กรู้จักพึ่งตนเองตั้งแต่อายุน้อย ๆ พึงหาผู้อื่นน้อยลง ให้ตัดสินใจและรับผิดชอบด้วยตนเอง รับฟังความคิดเห็นของเขา ให้รู้จักตั้งเป้าหมาย และมาตรฐานในการทำงานของตนเอง ประเมินความสามารถของเด็กอย่างเหมาะสม ให้รางวัลเมื่อเขาใช้ความพยายามอย่างหนัก หรือเมื่อทำงานยาก ๆ ได้สำเร็จ ให้กำลังใจเมื่อล้มเหลวและลงโทษเมื่อทำผิด วินัยในบ้านต้องไม่เข้มงวดหรือหย่อนจนเกินไป (เมธี โพธิพัฒน์ 2523 : 87) อนันต์ จันทรกี ให้ความเห็นว่า ครอบครัวเป็นศูนย์กลางของสังคม และเป็นแหล่งถ่ายทอดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้แก่บุคคลนั้น จึงควรส่งเสริมความต้องการสัมฤทธิ์โดยการอบรมให้เด็กมีขบวนการสังคมประภค มีการเลี้ยงดูและอบรมอย่างถูกต้องและ

เหมาะสม พยายามส่งเสริมให้บุคคลมีความคิดค้นเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผล โดยพยายามสนับสนุนชี้แจงโดยตรง อาจใช้วิธีการเรียนการสอน โดยฝึกให้บุคคลมีความคิดค้นเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผล ซึ่งจะเป็นทางให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพิ่มขึ้น (อนันต์ จันทกรวี 2514 : 5) และโคมอนต์ เสนอแนะว่า การที่จะเปลี่ยนแรงจูงใจของมนุษย์นั้น จะต้องช่วยให้เขารู้จักตนเองให้มากขึ้น เปลี่ยนความเชื่อเก่า ๆ เกี่ยวกับตนเอง เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและเกี่ยวกับผลงานของเขาด้วย หากเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ได้จึงจะสามารถเปลี่ยนการทำงานของเขาก็ได้ (วิจิตร วรุตบางกูร 2520 : 109 - 111 อ้างอิงจาก Diamond, 1975) ✓

จึงกล่าวได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นคุณลักษณะที่มีอยู่ในบุคคล และมีความเกี่ยวข้องอย่างยิ่งกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่จะส่งเสริมให้บุคคลมีสัมฤทธิ์ผลสูงขึ้น และให้บุคคลสามารถทำประโยชน์แก่สังคมให้เต็มความสามารถของเขา

สำหรับวิธีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น นักการศึกษาเสนอแนะว่า ควรกระทำโดยใช้การอบรมเลี้ยงดู การเรียนการสอน หรือวิธีการใด ๆ ที่ช่วยให้บุคคลรู้จักตนเองมากขึ้น การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นวิธีการหนึ่งของนักแนะแนวที่ช่วยให้บุคคลเข้าใจตนเองมากขึ้น ดังที่มัทเลอร์ (Mahler, 1969 : 101) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ว่า เพื่อให้บุคคลรู้จักตนเอง เข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น ช่วยให้บุคคลพัฒนาตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของจินตนา เพียรพิจิตร ที่พบว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทำให้สมาชิกทุกคนรู้จักตนเองดีขึ้น (จินตนา เพียรพิจิตร 2524 : 93) นอกจากนี้ ราชรี พัฒนรังสรรค์ ได้กล่าวถึง การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า เพื่อให้สมาชิกได้ระบายความรู้สึก อารมณ์ ทัศนคติ และปัญหาที่เขาประสบอยู่ ทำให้แต่ละคนในกลุ่มเข้าใจตนเองว่า ทำไม่รู้สึกอย่างนั้น และให้มีโอกาสเรียนรู้ข้อมูลหรือทักษะที่จำเป็นในการแก้ปัญหา (ราชรี พัฒนรังสรรค์ 2522 : 114)

กอร์วีส และบราวน์ ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นการสร้างกระบวนการ เพื่อให้เกิดการยอมรับ ความอบอุ่น และเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้ทดสอบ ตรวจสอบ และเลือกวิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุดสำหรับเขา (Gowrys & Brown, 1970 : 21) นอกจากนี้ อำนวย ทะพิงค์แก ได้ศึกษาพบว่า นักศึกษาร้อยละ 70 มีความเห็นว่า การให้คำปรึกษามีประโยชน์ต่อการปรับตัว ทำให้มีความอบอุ่นใจและมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น (อำนวย ทะพิงค์แก 2513 : 66 - 72) ซึ่งสอดคล้องกับ เซรีน (Serene) โดยได้ทดลองให้คำปรึกษาเพื่อกระตุ้นให้เกิดแรง

งูใจในการเรียน แก่เด็กที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ โดยให้คำปรึกษานักเรียนประเภทนี้ 1 หรือ 2 ครั้ง และให้คำปรึกษาพ่อแม่ของเด็ก 1 ครั้ง ปรากฏว่าได้ผลดี (วัชร ทรัพย์มี 2522 : 236 อ้างอิงจาก Serene. 1953)

วัชร ทรัพย์มี ให้ความเห็นว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะสนองความต้องการของวัยรุ่นได้เป็นอย่างดี เนื่องจากวัยรุ่นต้องการรู้จักตนเอง รู้จักขอบเขตความสามารถ สิทธิ หน้าที่ บทบาทของตนเอง ต้องการการยอมรับจากหมู่คณะและผู้ใหญ่ ตลอดจนต้องการวางแผนการในอนาคตเกี่ยวกับการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพ (วัชร ทรัพย์มี 2518 : 40) และวัยรุ่นบางคนยังรู้สึกสับสนที่จะอธิบายถึงปัญหาของตนในกลุ่มเพื่อน มากกว่าอธิบายแบบตัวต่อตัวกับผู้ให้คำปรึกษา และเต็มใจที่จะฟัง พยายามเข้าใจ ยอมรับความคิดเห็นหรือการเสนอแนะจากเพื่อนรุ่นเดียวกัน มากกว่า และมักจะนำแนวคิดนั้นไปปฏิบัติ ทั้งยังเป็นโอกาสให้วัยรุ่นมีสัมพันธภาพอันใกล้ชิดกับผู้ใหญ่ ซึ่งยากที่จะเป็นไปได้ในสถานการณ์อื่น นอกจากนี้ยังเสนอแนะว่า หัวข้อบางหัวข้ออาจจะเหมาะกับกลุ่มที่มีสมาชิกทั้งชายและหญิง แต่สำหรับวัยรุ่นบางกลุ่มอาจมีสมาชิกเป็นเพศเดียวกัน เพราะเหตุว่าเด็กหญิงมีวุฒิภาวะเร็วกว่าเด็กชาย เด็กหญิงอายุระดับเดียวกับเด็กชายจึงมีความสนใจ และมีปัญหาค่อนข้างแตกต่างจากเด็กชาย (วัชร ทรัพย์มี 2522 : 178 - 179) ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจของมาห์เลอร์ ที่พบว่า กลุ่มนักเรียนชายชั้นมัธยมปลายมีความสนใจเรื่อง การนัดเพื่อนต่างเพศเพียงเล็กน้อย และไม่สนใจกับเนื้อหาซึ่งเขาเห็นว่า "ไร้สาระ" (วัชร ทรัพย์มี 2522 : 181 อ้างอิงจาก Mahler.) ส่วน เมธี โพธิพันธ์ ศึกษาพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (เมธี โพธิพันธ์ 2523 : 75)

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงต้องการทำการทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสำหรับนักเรียนหญิง เพื่อพัฒนาแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ อันจะเป็นแนวทางส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถของตนได้อย่างเต็มที่

✓ จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ในการพัฒนาแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์

✓ ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครู และครูแนะแนวในการนำเทคนิคการให้คำปรึกษา

แบบกลุ่มมาใช้เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอีกด้วย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.4) ปีการศึกษา 2524 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ โรงเรียนสายน้ำผึ้ง เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.4) ปีการศึกษา 2524 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ โรงเรียนสายน้ำผึ้ง เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน ซึ่งเลือกมาโดยวิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรอิสระ - การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และการให้เอกสารสนเทศ

ตัวแปรตาม - แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความต้องการที่จะได้รับผลสำเร็จในงานที่ยุ่งยากซับซ้อน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ต้องการอิสระในการแสดงออก มีความรู้สึกต้องการชัยชนะในการแข่งขัน เพื่อให้เท่าเทียมกับมาตรฐานที่ตั้งไว้อย่างสูง ในที่นี้หมายถึงคะแนนจากการตอบแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึง การสร้างกระบวนการกลุ่ม เพื่อให้เกิดบรรยากาศแห่งการยอมรับ อบอุ่นและเป็นกันเอง เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อกัน และได้ระบายความรู้สึกเกี่ยวกับปัญหาที่เผชิญอยู่ เพื่อให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มเข้าใจตนเองและผู้อื่นดียิ่งขึ้น อันเป็นแนวทางในการพัฒนาตนเอง

3. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.4) ปีการศึกษา 2524 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ โรงเรียนสายน้ำผึ้ง เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

ทฤษฎีและ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ ก็คือ แรงจูงใจ ซึ่งไม่เพียงแต่จะเป็นสิ่งกระตุ้นให้บุคคลกระทำการีกริยาอาการต่าง ๆ เท่านั้น * แรงจูงใจยังเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความพร้อมหรือความโน้มน้าวที่จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมมุ่งสู่เป้าประสงค์อย่างเหมาะสมอีกด้วย * โดยเหตุนี้จึงมีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจอย่างมาก และได้พยายามจำแนกประเภทแรงจูงใจเป็นหลายแบบตามเกณฑ์ต่าง ๆ เช่น ถ้าแบ่งตามเหตุผลเบื้องหลังของการแสดงพฤติกรรม จะแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายใน ซึ่งหมายถึง การที่บุคคลมองเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ทำ ทำโดยความเต็มใจ โดยถือว่าการบรรลุผลสำเร็จในกิจกรรมนั้น ๆ เป็นรางวัลอยู่แล้ว และแรงจูงใจภายนอก หมายถึง การกระทำกิจกรรมที่เกิดจากความมุ่งหวังผลจากสิ่งอื่นที่อยู่นอกเหนือจากกิจกรรมนั้น ไม่ได้กระทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นเลย (วารินทร์ สายโฮบเชื้อ และสุธีร์ ชีรคกร 2522 : 66) แต่ถ้าแบ่งตามที่มาของแรงจูงใจแล้ว จะสามารถแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ แรงจูงใจอันเนื่องมาจากการต้องการทางสรีระ บางครั้งเรียกว่า แรงขับทางสรีระ ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะของแรงขับปฐมภูมิ อันได้แก่ ความหิว การพักผ่อนหลับนอน เป็นต้น อีกประเภทหนึ่งได้แก่ แรงจูงใจอันเนื่องมาจากการต้องการทางสังคม แรงจูงใจประเภทนี้เกิดขึ้นจากการที่มนุษย์ต้องติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้หรือมีประสบการณ์มาก่อน บางครั้งเรียกว่า แรงจูงใจทางสังคม เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ เป็นต้น (ประสาธ อิศรปริศา 2522 : 20 - 22)

สำหรับความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แมคเคลลแลนด์ ได้ให้นิยามว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แข่งขันด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม หรือทำดีกว่าบุคคลอื่น ความพยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ ความรู้สึกสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จ หรือประสบความล้มเหลว

เมอเรย์ ได้กล่าวถึงความต้องการสัมฤทธิ์ ว่าเป็นความต้องการที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตของมนุษย์ที่จะเอาชนะอุปสรรค มุ่งกระทำสิ่งที่ยากได้สำเร็จ เป็นความปรารถนา หรือแนวโน้มที่จะกระทำสิ่งใด ๆ ให้สำเร็จโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ (Murray. 1964 : 19)

แอทคินสัน ได้ศึกษาทฤษฎีของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยกล่าวว่า สิ่งกระตุ้นหรือแรงผลักดันที่จะทำให้บุคคลประกอบกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อมุ่งผลสัมฤทธิ์นั้น ขึ้นอยู่กับผลบวกขององค์ประกอบสามประการ คือ สิ่งโน้มน้าวจิตใจที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ สิ่งโน้มน้าวจิตใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว และสิ่งยับยั้งหรือองค์ประกอบจากภายนอก ซึ่งทำให้บุคคลเกิดความปรารถนาอยากจะทำกิจกรรมนั้น ซึ่งอาจเขียนในรูปของสมการได้ดังนี้

$$T_a = T_s + T_{-f} + T_{ext}$$

เมื่อ	T_a	แทน	สิ่งกระตุ้นที่จะทำให้บุคคลประกอบกิจกรรมเพื่อมุ่งผลสัมฤทธิ์
	T_s	แทน	สิ่งโน้มน้าวจิตใจที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ
	T_{-f}	แทน	สิ่งโน้มน้าวจิตใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
	T_{ext}	แทน	สิ่งยับยั้งจากภายนอก ซึ่งทำให้บุคคลเกิดความปรารถนาจะทำกิจกรรมนั้น (Extrinsic Tendency)

เกี่ยวกับลักษณะของพฤติกรรมของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น แมคเคลแลนด์ กล่าวว่า ผู้ประกอบการซึ่งมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีลักษณะพฤติกรรมดังนี้ (McClelland. 1961 :

207 - 256)

1. กล้าเสี่ยงพอสมควร
2. ยืนยันขันแข็งในงานที่ต้องใช้สมองขบคิดและงานที่ไม่ซ้ำแบบใคร
3. ชอบทำงานให้สำเร็จตามความพอใจของตนเอง ไม่ให้ใครบงการ
4. ต้องการทราบแน่ชัดว่า การตัดสินใจของตนมีผลอย่างไร
5. เล็งการณ์ไกล และมีแผนระยะยาว
6. มีทักษะในการจัดระบบงาน

และในปี ค.ศ. 1969 แมคเคลลแลนด์ ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นดัชนีที่ชี้ไปถึงความมีคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์อย่างหนึ่ง และได้กำหนดลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ดังนี้ (McClelland, 1969 : 104)

1. มุ่งที่จะกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จ มากกว่าทำเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
2. มักจะเลือกทำสิ่งที่เป็นไปได้ และเหมาะสมกับกำลังความสามารถของเขา
3. คิดว่าทุกสิ่งจะสำเร็จลงได้ด้วยความตั้งใจจริง และทำงานจริงของตน ไม่ใช่เกิดจากโอกาสและไม่เชื่อในสิ่งมหัศจรรย์
4. จะทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตนเอง ไม่มีจุดมุ่งหมายที่รางวัลหรือชื่อเสียง

ลินด์เกรน อธิบายว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความทะเยอทะยาน มีการมุ่งแข่งขัน และมีความพยายามที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น (Lindgren, 1967 : 31 - 34) แครนคัล ได้กำหนดลักษณะพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้สามลักษณะ ได้แก่ (Marx, 1970 : 240 citing Crandall)

1. เป็นพฤติกรรมที่มีเป้าประสงค์
2. เป็นพฤติกรรมที่มีเอกลักษณ์ ไม่เลียนแบบผู้อื่นทั้งหมด
3. เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่มุ่งจะแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยมอย่างใดอย่างหนึ่ง

เฮอแมนส์ ได้รวบรวมลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ 10 ประการคือ (Hermans, 1970 : 354)

1. มีระดับความทะเยอทะยานสูง
2. มีความหวังอย่างมากว่าตนจะประสบผลสำเร็จ ถึงแม้ว่าผลจากการกระทำนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาส
3. มีความพยายามไปสู่สถานะที่สูงขึ้นไป
4. อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
5. เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวน จะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ

6. รู้สึกว่าเวลาเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง และสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
7. กำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก
8. เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
9. ต้องการให้เป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่น โดยพยายามทำงานของตนให้ดี
10. พยายามปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ของตนให้ดีเสมอ

ประหยัด ทองมาก ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เปรียบเทียบกับ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ไว้ดังนี้ (ประหยัด ทองมาก 2518 : 6 อ้างอิงมาจาก Werner)

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ชอบริเริ่มกระทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยความคิดของตนเองมากกว่า และภูมิใจที่ได้เลือกงานยาก มากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ
2. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ตั้งใจทำงานดีกว่า อดทนต่อความล้มเหลวสูงกว่า ชอบเลือกงานสลับซับซ้อนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

พรณี ชูทัย เจนจิต ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ดังต่อไปนี้ (พรณี ชูทัย เจนจิต 2523 : 29)

1. เป็นผู้ที่มีความมานะบากบั่น พยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่าง ๆ พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง
2. เป็นผู้ทำงานมีแผน
3. เป็นผู้ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง

จึงสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จ ในงานที่ยุ่งยากซับซ้อน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค เพื่อให้เท่าเทียมกับมาตรฐานที่ตั้งไว้อย่างสูง พฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง อาจสังเกตได้จากการมีความรับผิดชอบสูง ชอบเป็นผู้นำ กล้าเสี่ยง มีความมานะพยายาม สามารถคาดการณ์ล่วงหน้า และทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับการวิธีการสร้างแรงจูงใจที่ใช้ในการเรียนการสอนนั้น สมบูรณ์ พรธนาภพ ได้เสนอแนะไว้ดังนี้ (สมบูรณ์ พรธนาภพ 2518 : 421 - 431)

1. ชี้ให้เห็นผลดีที่จะได้จากการเรียน
2. จัดกิจกรรม หรือสนองตอบความต้องการของนักเรียน เช่น

- 2.1 ให้กำขมเชยหรือคำหนิ
- 2.2 ให้รางวัลหรือลงโทษ
- 2.3 ให้มีการแข่งขัน
- 2.4 ไร่ความสนใจ
- 2.5 ให้ได้รับความสำเร็จหรือความผิควหวัง
- 2.6 ให้ไค้ทราบถึงผลและความก้าวหน้า
3. สร้างทัศนคติที่ดีให้แก่ักเรียน
4. โนมน้าวอคุมคติของักเรียนให้เป็นไปในทางที่ดี
5. กำหนดงานให้ทำตามความสนใจ

สุโท เจริญสุข มีความเห็นเกี่ยวกับการจูงใจในชั้นเรียนว่า นอกจากจะขึ้นอยู่กับุคคลิกลักษณะที่ดีของครู การตั้งใจสอน การวางแผนการสอน การจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนที่ดีแล้วยังอาจใช้วิธีต่าง ๆ ต่อไปนี้ไค้ (สุโท เจริญสุข 2520 : 19)

1. การขมเชย และคำหนิ
2. ชาติัยการแข่งขัน
3. ใช้การร่วมมือ
4. การให้รางวัล
5. การลงโทษ
6. การให้รู้ความก้าวหน้าทางการเรียน
7. การให้เกียรติ ให้ตำแหน่ง ให้เหรียญตรา
8. ให้อิสระเสรีทำงานตามความสนใจพิเศษที่ดี
9. สร้างระดับความมุ่งหวังที่พอเหมาะไค้ไปถึงไค้
10. ความยากง่ายของงานพอเหมาะกับผู้เรียน
11. ใช้หลักของการ ขม ยอ ชู โกรธ ลงโทษ เย้ย ปล่อยไปตามเรื่องให้ธรรมชาติ

สอนจูงใจตนเอง

วารินทร์ สายโอบเอื้อ และสุณัย ชีรคากร กล่าวถึงวิธีสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนไว้

หลายวิธี คือ (วารินทร์ สายโยบเชื้อ และสุณีย์ ชีรดากร 2522 : 68 - 70)

1. การเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ อาจกระทำได้โดย
 - 1.1 เร้าให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น
 - 1.2 ใช้หลักความกังวลใจในระดับที่พอเหมาะทำให้เกิดการแสวงหาความรู้
2. การแข่งขันและร่วมมือ
3. การชมเชยและคำทัก
- ✓ 4. การให้นักเรียนรู้ความก้าวหน้าของตน
5. การตั้งระดับความมุ่งหวังให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง
6. การให้รางวัลและการลงโทษ

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ไมเออร์ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สมรรถภาพทางสมอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 524 คน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพทางสมองในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอีกด้วย (Myers. 1965 : 355 - 363)

ฟรัสท์ ได้ศึกษาเพื่อใช้แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 9 จำนวน 228 คน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดี (Frust. 1966 : 927 - 933) ในปีเดียวกัน ฟอกซ์ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เยาวชนปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม และระดับความปรารถนาทางการศึกษา โดยศึกษากับนักเรียนเกรด 8 พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เยาวชนปัญญา ฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม และระดับความปรารถนาทางการศึกษามีความสัมพันธ์กัน (Fox. 1969 : 1330 - 1332)

ปี ค.ศ. 1970 ธีซาร์ค ได้ทำการทดลองฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกี่ยวกับผลงานด้านวิชาการ

ของกลุ่มเด็กที่มีความสามารถเฉลี่ย เกรด 8 และเกรด 10 จำนวน 64 คน และ 78 คน ตามลำดับ การทดลองแบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม ให้กลุ่มทดลองมีโอกาสศึกษามากกว่า ต้องการที่จะแข่งขันกับมาตรฐานที่ดีเยี่ยมยิ่งกว่านั้น เมื่อได้รับการท้าทายจากงานที่สัมพันธ์กับด้านทักษะ ก็มีการเสี่ยงเพื่อทำงานหนัก นั่นคือฝึกกลุ่มทดลองให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั่นเอง ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการฝึกแล้วหนึ่งภาคเรียน จะไต่คะแนนจากแบบทดสอบมาตรฐานในวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ สูงกว่ากลุ่มควบคุม (Richard. 1970 : 5302)

อนันต์ จันทรภักดิ์ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการคิดแบบสอบสวนและความถนัดทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 190 คน มีชาย 100 คน หญิง 90 คน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับการคิดแบบสอบสวน และความถนัดทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (อนันต์ จันทรภักดิ์ 2514 : 97 - 98) และสมศักดิ์ สุนทรสุข ได้ทดลองศึกษาผลการสอนแบบสืบสวนสอบสวน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 75 คน ชาย 46 คน หญิง 29 คน ผลปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (สมศักดิ์ สุนทรสุข 2515 : 84 - 90) ซึ่งขัดแย้งกับ เปรมจิต ทศะ ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการประมาณค่าคน ลักษณะความเป็นผู้นำ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการแก้ปัญหาโดยใช้หลักการและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 599 คน ที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์ในทางบวก กับความสามารถในการแก้ปัญหาโดยใช้หลักการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (เปรมจิต ทศะ 2516 : 71 - 79)

มธุรส วีระกำแหง ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การคิดแบบไม่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และการยอมรับเลี้ยงดูลูกของคนไทยและคนจีน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กอนุบาล แบ่งเป็นเด็กไทยเชื้อชาติไทย 49 คน เด็กไทยเชื้อชาติจีน 38 คน พบว่า แม่ไทยและแม่จีนมีการยอมรับเลี้ยงดูลูกแตกต่างกัน ซึ่งมีผลต่อเนื่องให้เด็กเชื้อชาติจีนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเด็กเชื้อชาติไทย (มธุรส วีระกำแหง 2515 : 110 - 134)

ประสาธ บัณฑิตวงศ์ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ ในวิชาวิทยาศาสตร์ แรง
 จูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และการคิดแบบเอนกนัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า
 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ ในวิชาวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 ที่ระดับ .01 และยังพบว่าเพศชายกับเพศหญิง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน (ประสาธ
 บัณฑิตวงศ์ 2516 : 80 - 81)

เมธี โพธิพัฒน์ ได้ศึกษาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่
 สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2
 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลปรากฏว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่า
 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนที่มีผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน
 (เมธี โพธิพัฒน์ 2523 : 75)

จากทฤษฎีและเอกสารการวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ดังกล่าวพอสรุปได้ว่า แรงจูง
 ใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับระบบการให้การศึกษาและมีแนวโน้มที่เด่นชัดว่าเกี่ยวข้องกับอย่าง
 มากกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และยังพบว่ามีการสร้างหรือส่งเสริมแรงจูงใจให้เพิ่ม
 มากขึ้นได้หลายวิธี ผู้วิจัยจึงได้ค้นหาวิธีการอื่นเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งในครั้งนี้จะใช้
 เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

เอกสารและการวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

แนวคิดพื้นฐาน เอกสาร และการวิจัยที่เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีดังต่อไปนี้
ความหมายและลักษณะสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

จินตนา เพียรพิจิตร ได้สรุปจากแนวคิดของนักจิตวิทยาหลายคนไว้ว่า การให้คำปรึกษา
 แบบกลุ่ม (Group Counseling) มีความคล้ายคลึงกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล (Individual
 Counseling) ตรงที่มีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกัน คือ เพื่อให้ความช่วยเหลือบุคคลที่มีปัญหา ให้รู้จัก
 แนวทางและเลือกวิธีที่จะแก้ปัญหาของตนเอง และคล้ายกับจิตบำบัดแบบกลุ่มในเรื่องวิธีการ ขบวนการ
 แตกต่างกันที่ผู้รับบริการและผู้ให้บริการ สำหรับจิตบำบัดแบบกลุ่มนั้น ผู้รับบริการ เป็นคนไข้ที่มีปัญหาทาง
 จิตประสาท และผู้ให้บริการได้แก่จิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ส่วนการให้คำปรึกษา

แบบกลุ่มมีผู้รับบริการ เป็นคนปกติ แต่มีความประสงค์ที่จะแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเองในด้านต่าง ๆ และผู้ให้บริการได้แก่นักจิตวิทยาการศึกษา (จินตนา เพ็ญพิจิตร 2524 : 22)

สำหรับความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น ออลเซน ได้อธิบายไว้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นการให้ความช่วยเหลือบุคคลปกติให้ยอมรับปัญหาต่าง ๆ ของตน และแก้ไขปัญหานั้น ก่อนที่จะกลายเป็นปัญหารุนแรง นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยผู้ที่มีปัญหาให้เรียนรู้ที่จะนำความคิด หรือประสบการณ์ที่ได้จากกลุ่มไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันอีกด้วย (Ohlsen. 1970 : 31)

มาห์เลอร์ นิยามความหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า เป็นกระบวนการที่ช่วยให้บุคคลเข้าใจพฤติกรรมของตนเองและของคนอื่นได้ดีขึ้น ซึ่งกระบวนการนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับปัญหาแบบแผนชีวิต หรือความต้องการรู้จักตนของบุคคล (Identity - seeking) ผลการให้คำปรึกษาจะประเมินได้จากการมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด การนับถือไว้วางใจกัน และการยอมรับซึ่งกันและกันของสมาชิกในกลุ่ม (Mahler. 1971 : 602)

เชอร์ตเซอร์ และสโตน ได้สรุปไว้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึงการที่บุคคลมีความต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในด้านใดด้านหนึ่ง หรือต้องการแก้ไขปัญหาร่วมกัน จึงมาปรึกษาร่วมกันในกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาร่วมด้วย (Facilitator) ผู้ให้คำปรึกษาจะมีบทบาทเปลี่ยนจากผู้นำเป็นศูนย์กลาง (Leader Centered) มาเป็นกลุ่มเป็นศูนย์กลาง (Group Centered) สมาชิกในกลุ่มมีโอกาสแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเอง กล้าเผชิญปัญหาสามารถใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง ทั้งยังได้รับฟังความรู้สึก ความคิดเห็นของผู้อื่น และไต่ถามกันว่ามีปัญหาเช่นกัน การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะทำให้สมาชิกแต่ละคนเกิดความภาคภูมิใจที่คนสามารถให้ข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์แก่กลุ่ม (Shertzer and Stone. 1968 : 448 - 449)

วรรณ พรหมบุญมัย ได้สรุปลักษณะของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ 5 ประการดังนี้ (วรรณ พรหมบุญมัย 2521 : 25 - 26)

1 สมาชิกทุกคนมีปัญหาลักษณะคล้ายคลึงกัน จำนวนสมาชิกไม่ควรเกิน 8 คน ซึ่งสอดคล้องกับโพร์ชลิช ที่กล่าวว่า ผู้รับคำปรึกษาทุกคนที่เข้ากลุ่ม มีปัญหาชนิดเดียวกัน แต่สาเหตุอาจต่างหรือเหมือนกันก็ได้ (วัชรวิฑูระคำ 2523 : 52 อ้างอิงจาก Frochlich)

2. ปัญหาเหล่านั้นมีความหมายต่อสมาชิกทุกคน เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริงกับสมาชิกเหล่านั้น
3. ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่เสมือนผู้นำกลุ่ม แต่เป็นผู้นำที่อยู่ในกลุ่มเปรียบเหมือนสมาชิกคนหนึ่ง ไม่ใช่เป็นประธาน
4. บรรยากาศของกลุ่มจะต้องดำเนินไปอย่างอิสระ ปลอดภัย ไม่มีการระแวง หลอกลวงกัน
5. ทุกคนมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น แต่ละคนควรได้รับการสนับสนุนให้พูด สมาชิกทุกคนถือเป็นผู้ให้คำปรึกษาในกลุ่ม

จากแนวคิดดังที่กล่าวแล้วนั้น พอสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นการจัดกลุ่มคนให้ร่วมปรึกษาร่วมกัน ด้วยความสัมพันธ์ใกล้ชิด อบอุ่น และไว้วางใจกัน มีการยอมรับในพฤติกรรมทั้งของตนเองและของคนอื่น สามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกได้อย่างอิสระและภาคภูมิใจ ทั้งยังได้รับแนวคิดจากกลุ่มเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหา และการดำเนินชีวิตของตนอีกด้วย

จุดมุ่งหมายและคุณค่าของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

เชอรัทเชอร์ และสโตน กล่าวไว้ว่าจุดมุ่งหมายสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อช่วยให้สมาชิกปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างไคลคล และประสบผลสำเร็จในวิถีชีวิตของตนอย่างน่าพอใจ นอกจากนี้ยังมุ่งหมายให้บุคคลมีโอกาสรู้จักความต้องการของตน ได้ทดลองวิธีการที่จะนำตนไปสู่ความพึงพอใจ และในขณะที่เข้ากลุ่มสมาชิกจะได้เรียนรู้ และรับผิดชอบในการกระทำเพื่อสนองความต้องการของตน (Shertzer and Stone, 1971 : 211)

โจนส์ กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า มีจุดประสงค์ที่จะช่วยให้บุคคลได้เรียนรู้วิธีการที่จะจัดสภาพความเป็นอยู่ของตนให้มีประสิทธิภาพ มีการพัฒนาการตระหนักรู้ (Awareness) ในแง่ที่ว่าตนคือใคร มีโอกาสอะไรบ้างที่เปิดให้แก่ตน และมีการเพิ่มพูนความสามารถ การตัดสินใจในการวางแผนเพื่อการพัฒนาตนเอง (ทองเรียน อมรัชกุล 2521 : 40 อ้างอิงจาก Jones, 1972)

วัชรีย์ ชูระคำ ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า มีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล คือมุ่งที่จะช่วยคนดังต่อไปนี้ (วัชรีย์ ชูระคำ 2523 : 52)

1. ให้สำรวจและประเมินตนเอง เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองให้มากที่สุด

2. ให้สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเองและนำตนเองได้ สามารถเจริญและดำรงชีวิตที่รับผิดชอบต่อตนเองและสังคมได้

3. ให้สามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติ เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม ดังนั้นการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้บุคคลรู้จักและเข้าใจตนเอง สามารถแก้ปัญหาและพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น ซึ่งการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนี้ เป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับเด็กวัยรุ่นอย่างมาก ดังที่ บุญนิจ คัคโนภาส กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความต้องการเป็นพิเศษ เช่นต้องการทำอะไรตามเพื่อน ต้องการการยอมรับจากเพื่อน ต้องการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และต้องการการตอบสนองจากเพื่อน ๆ ต้องการทำกิจกรรมร่วมกัน ต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับความเข้าใจตนเอง ต้องการทราบความหมายเกี่ยวกับบทบาทของชีวิต และต้องการเป็นอิสระจากผู้ใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากบิดามารดา ความต้องการเหล่านี้อาจจะทำให้ได้รับความพึงพอใจจากการปรึกษาหารือแบบกลุ่ม และเด็กจะค้นพบสิ่งต่อไปนี้ด้วย (บุญนิจ คัคโนภาส 2521 : 54) คือ

1. เพื่อน ๆ ของเขาก็มมีปัญหาเช่นเดียวกัน
2. แม้ว่าตนจะมีความผิด เพื่อน ๆ ก็ยังช่วยแก้ไข แสดงว่าเพื่อน ๆ ยอมรับตน
3. อย่างน้อยที่สุดก็มีผู้ใหญ่คนหนึ่ง คือ ครูแนะแนว ยอมรับตน
4. เขามีความสามารถที่จะเข้าใจ ยอมรับและช่วยเหลือเพื่อน
5. เขาสามารถไว้วางใจคนอื่น ๆ ได้
6. เขาได้แสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมา เกี่ยวกับเรื่องของตนเองและเกี่ยวกับสิ่งที่เขาเชื่อว่าช่วยให้เขาเข้าใจและยอมรับตนเอง

ออลเซน ได้กล่าวถึงความต้องการของวัยรุ่นที่จะได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม คีวี (Ohlsen. 1970 : 198 - 206)

1. การแสวงหาเป้าหมายของตนเอง
2. การเข้าใจตนเองโดยเฉพาะด้านความสนใจ ความสามารถ และความถนัดของตน
3. เข้าใจในสภาพแวดล้อมของตนและมีหลายสิ่งให้ตนได้เลือก
4. มีทักษะที่จะรับและประเมินเรื่องราวเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่น
5. มีความมั่นใจที่จะเผชิญกับปัญหา และสามารถแก้ปัญหาของตนได้

6. เพิ่มความไวในการรับรู้ความต้องการของคนอื่น และมีทักษะที่จะช่วยให้เขาสมหวังในสิ่งนั้น

7. พัฒนาทักษะในการสื่อความหมายให้ตรงตามความรู้สึกของตน และพิจารณาความรู้สึกของผู้อื่นได้

8. ต้องการพัฒนาทักษะทางสังคม

9. เรียนรู้ที่จะฝึกการฟังตนเอง

10. เรียนรู้ที่จะกล้าเผชิญกับบุคคลผู้มีอำนาจเหนือกว่า

11. เรียนรู้ที่จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาพฤติกรรม และรักษาพฤติกรรมของตนให้อยู่ในซีก

จำกัด

12. เรียนรู้ที่จะฝึกความเป็นตัวของตัวเอง และมีวุฒิภาวะ

13. เพิ่มทักษะในการเรียนรู้บทบาทของตนเอง

นอกจากนี้ เกลแมน ยังได้รวบรวมผลที่ได้จากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ดังนี้

(Kelman. 1963 : 399 - 432)

1. ทำให้บุคคลไม่รู้สึกโดดเดี่ยว

2. ทำให้บุคคลรู้จักตนเองและยอมรับตนเอง

3. ช่วยให้ผู้รู้จักปรับตัวและพัฒนาตนเอง

4. ทำให้เป็นตัวของตัวเอง และกล้าแสดงความรู้สึกที่แท้จริง

5. ยอมรับและรับผิดชอบในการแก้ปัญหาของตนเอง

6. ฝึกทักษะในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น

7. ช่วยให้ผู้บุคคลเปลี่ยนเจตคติและพฤติกรรม

8. นำทักษะและแนวคิดที่ได้จากกลุ่มไปปรับปรุงตนเองในชีวิตประจำวัน

จึงกล่าวได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีคุณประโยชน์มาก เพราะเป็นวิธีการที่ช่วยให้

บุคคลเข้าใจ และยอมรับตนเองและผู้อื่น ตลอดจนมีความมั่นใจที่จะเผชิญปัญหา รู้จักแก้ปัญหาของตนเอง

และพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ นอกจากนี้ยังได้ติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างใกล้ชิดและอบอุ่น ได้บุคคล

เปลี่ยนความคิดเห็นกัน ทั้งยังสามารถนำแนวคิดจากกลุ่มไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และโดยเหตุ

ที่การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลาง การที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาซึ่งอยู่ในสภาพที่ปรับตัวไม่ได้

ไม่เข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้ มีความวิตกกังวลมากนั้น ได้ระบายความรู้สึก ได้พูดถึงปัญหาของตนเองอย่างเต็มที่ จึงน่าจะเป็นวิธีการที่เหมาะสม ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้วิธีการให้คำปรึกษาแบบไม่นำทาง หรือบางครั้งเรียกว่าแบบผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลาง หรือ การให้คำปรึกษาแบบรอลเจอร์ส โดยเรียกตามชื่อผู้ริเริ่มวิธีการ คือ Carl R. Rogers. (Patterson. 1973 : 378) ซึ่งมีหลักการและวิธีการดังนี้ (วัชรวิทย์ ทรัพย์มี 2520 : 75 - 76)

1. บุคคลทุกคนมีความสามารถในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาต่าง ๆ แต่ขณะที่ประสบปัญหาจะเกิดความวิตกกังวล จนทำให้ไม่สามารถเข้าใจตนเองได้ ไม่สามารถพิจารณาหาวิธีแก้ปัญหาได้ ฉะนั้นในกระบวนการให้คำปรึกษา ผู้รับคำปรึกษาจะมีโอกาสได้ระบายความรู้สึก ได้พูดถึงปัญหาของตนเองอย่างเต็มที่
2. บุคคลมีศักยภาพที่จะพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่ การให้คำปรึกษาเพื่อให้บุคคลรู้จักตนเองอย่างถ่องแท้ จึงเป็นการกระตุ้นให้ศักยภาพของบุคคลเจริญได้อย่างเต็มที่ด้วย
3. ผู้ที่ปรับตัวไม่ได้ คือบุคคลที่ไม่ยอมรับตนเอง พิจารณาตนเองแตกต่างไปจากสภาพที่เป็นจริงมาก ซึ่งจะทำให้กระทบกระเทือนถึงมโนภาพแห่งตน การให้คำปรึกษาจะช่วยให้ผู้บุคคลยอมรับตนเองมากขึ้น ในที่สุดจะช่วยให้การปรับตัวของผู้รับคำปรึกษาได้ผลดีที่สุด
4. การที่จะเข้าใจบุคคลได้ จะต้องเข้าใจความรู้สึกนึกคิด ทศนคติ ค่านิยมของเขา
5. ความคิดเห็นที่มีต่อตนเอง เกิดจากการที่บุคคลนั้นมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นเท่าที่การปฏิบัติของผู้อื่นที่มีต่อเขา
6. การให้คำปรึกษาคด้วยวิธีนี้จะไม่เป็นการให้ข้อมูลด้านต่าง ๆ แก่ผู้รับคำปรึกษา แต่เน้นที่การรับรู้ และความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษาที่มีต่อตนเอง
7. เครื่องมือที่ใช้ในการให้คำปรึกษา คือการสัมภาษณ์ โดยผู้ให้คำปรึกษาจะพยายามเข้าใจปัญหาและความรู้สึกของผู้รับคำปรึกษา และแสดงให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกว่าเขาสามารถแก้ปัญหาของเขาได้
8. กระบวนการให้คำปรึกษาวิธีนี้จะไม่ใช้การวินิจฉัยปัญหา

อย่างไรก็ตาม แพทเทอร์สัน ได้สรุปเป็นข้อตกลงว่า การให้คำปรึกษาโดยยึดผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลางนั้น เชื่อว่า บุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้โดยตัวของเขาเอง ในแนวทางที่เขาเป็นผู้เลือกเอง โดยปราศจากการนำทาง หรือการจัดการของผู้ให้คำปรึกษา (Patterson. 1973 : 407)

หลักสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

โคเออร์ และเวอร์นัค ได้อธิบายถึงหลักการสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ (Dyer and Vriend, 1975 : 132 - 141)

1. สมาชิกแต่ละคนมีความสำคัญมากกว่าส่วนรวม จึงต้องให้ความสำคัญเป็นรายบุคคล
2. ผู้นำกลุ่มมิใช่สมาชิก แต่เป็นผู้ให้คำปรึกษาเพื่อช่วยให้สมาชิกแต่ละคนสามารถแก้ปัญหาของตนได้
3. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทำเพื่อสมาชิกทุกคน ให้เขาได้เป็นตัวของตัวเองได้เต็มที่ และกลุ่มจะเป็นที่ทดลองพฤติกรรมใหม่ๆ ของสมาชิก ซึ่งเป็นงานปกติ มีความสามารถที่จะช่วยเหลือกันและกันในการปรับปรุง แก้ไขพฤติกรรม
4. สมาชิกแต่ละคนจะมีเป้าหมายของตนเอง จะไม่มีเป้าหมายของกลุ่มร่วมกัน
5. บางครั้งก็จำเป็นที่จะต้องมีการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ซึ่งอาจจะทำโดยสมาชิก หรือ ผู้นำ กลุ่ม กรณีเช่นนี้นับว่าให้ประโยชน์แก่สมาชิกที่มีปัญหาด້ายกันด้วย
6. การมีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะเป็นเครื่องกำหนดถึงประสิทธิภาพของกลุ่ม แม้จะมีปฏิสัมพันธ์กันน้อยก็ได้หมายความว่ากลุ่มขาดประสิทธิภาพแต่อย่างใด
7. ผู้ให้คำปรึกษาไม่ควรเพิ่มความกดดันให้สมาชิก เช่นไม่บังคับให้สมาชิกพูด ถ้าเขายังไม่พร้อม หรือไม่หยุดชะงักการพูดของสมาชิกในขณะที่เขายังพูดอยู่
8. กลุ่มไม่ใช่สถานที่ให้สมาชิกสารภาพบาป อคิดเป็นเรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว ควรจะพูดเน้นเฉพาะปัจจุบัน และสภาพที่เป็นจริง ที่จะช่วยแก้ปัญหาของตนได้
9. ไม่กล่าวถึงบุคคลนอกกลุ่ม หรือเหตุการณ์ใด ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับปัญหาของสมาชิก
10. ผู้นำจะต้องพยายามสร้างบรรยากาศที่ปลอดภัย ให้สมาชิกไว้วางใจกัน และเชื่อว่าสิ่งที่พูดทั้งหมดเป็นความลับ
11. สมาชิกไม่มีการพูดแทนกัน แต่ละคนรับผิดชอบปัญหาของตนเอง
12. สมาชิกควรจะพูดด้วยความรู้สึก และความคิดหรือเหตุผล ไม่ควรเน้นแต่อย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อป้องกันการพูดเพื่อใจ หรือพูดรุนแรง

13. ความกระชับแน่นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในกลุ่ม ไม่ใช่สิ่งสำคัญและไม่ใช่มุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม
14. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มถือว่าเป็นประสบการณ์ครั้งเดียวกัน ดังนั้นก่อนเริ่มกลุ่มครั้งใหม่ต้องเอ่ยถึงครั้งก่อนว่าได้ทำอะไรไปบ้างแล้ว
15. การให้คำปรึกษาในแต่ละครั้ง จะต้องให้เสร็จสิ้นทีละคน ซึ่งจะมุ่งช่วยเหลือเป็นพิเศษแก่สมาชิกหนึ่งหรือสองคนเท่านั้น
16. ในสภาพการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น ถือว่า ความไม่สบายใจ ความวิตกกังวลของสมาชิก เป็นแรงกระตุ้นที่จะทำให้สมาชิกจัดการกับตัวเอง เพื่อบรรลุเป้าหมายของตน
17. อารมณ์และความรู้สึกทางลบ เป็นสิ่งที่เหมาะสมที่จะระบายในกลุ่ม แต่ก็ควรมีเจตนาเพื่อจะจัดการกับความรูสึกนั้น
18. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไม่มีแบบที่แน่นอน วิธีการต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับสมาชิก และมีการยืดหยุ่นได้ตลอดเวลา
19. ขณะอภิปรายกันจะไม่มีการตัดสินพฤติกรรม ความคิดของสมาชิกว่า ถูก ผิด ดี หรือไม่ดี แต่จะดูว่ามีสาเหตุจากอะไรและจะแก้ไขได้อย่างไร
20. กลุ่มจะประสบผลสำเร็จได้ก็ขึ้นอยู่กับผลสำเร็จของสมาชิกแต่ละคน จึงควรสังเกตพฤติกรรมของสมาชิกนอกกลุ่ม และมีการประเมินผลเป็นระยะ ๆ เพราะว่าการเปลี่ยนแปลงของสมาชิกอาจจะไม่ถาวร

รูปแบบของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

วัชรีย์ ชูระคำ ได้แบ่งแยกลักษณะของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มออกเป็น 4 รูปแบบ ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ (วัชรีย์ ชูระคำ 2523 : 58 - 64)

1. กลุ่มที่มีปัญหาเหมือนกัน ลักษณะของปัญหาที่จะนำมาปรึกษาร่วมกันในกลุ่ม จะต้องเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริงกับสมาชิก และสมาชิกทุกคนมีเป้าหมายเดียวกันที่จะจัดการอย่างใดอย่างหนึ่งกับปัญหานั้น โดยสมาชิกจะมีการส่งเสริมสนับสนุนกันและกัน มีความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจกัน มีการแบ่งปันปัญหาและสนใจปัญหาในแนวทางเดียวกันได้อย่างรวดเร็วที่สุด

2. กลุ่มที่สนใจปัญหา เป้าหมายของสมาชิกก็คือ มุ่งช่วยให้ทุกคนในกลุ่มแก้ปัญหาของตนเองให้ได้ สมาชิกจะเสนอปัญหาลงตัวที่ละคน และคนอื่น ๆ เป็นผู้คอยช่วยเหลือ พยายามทำตนเป็นผู้ให้คำปรึกษา โดยระวังที่จะไม่บังคับหรือแสดงอำนาจเหนือกันและกัน สมาชิกได้เรียนรู้ที่จะอยู่ในสังคมร่วมกัน ได้กระจายแนวคิดและทัศนคติ มุ่งที่จะสร้างบรรยากาศ ให้เกิดความอบอุ่น การยอมรับ ตลอดจนการตามใจ สมาชิกที่เสนอปัญหาจะเกิดความพอใจ และได้สนองความต้องการของตนโดยตรงและทันที เพราะมีผู้ฟัง ผู้ยอมรับ ผู้รับถือ

3. กลุ่มสัมพันธ หรือกลุ่มปฏิบัติ (Training Group) เป็นแบบของกลุ่มสัมพันธที่ช่วยให้เกิดการพัฒนา อาศัยพื้นฐานความรู้และความเข้าใจในเรื่องกิจกรรมกลุ่มสัมพันธเป็นพื้นฐาน ซึ่งเป็นการเลียนแบบการอยู่ร่วมกันในสังคมนั้นเอง ฉะนั้นสมาชิกจึงถูกปล่อยให้อยู่ในสภาพที่ไม่เข้าใจสถานการณ์แวดล้อม ไม่มีอำนาจหรือโครงสร้างใด ๆ บังคับ ไม่มีเป้าหมาย วิธีการ หรือวัตถุประสงค์ใด ๆ เตรียมไว้ให้ สมาชิกจะไม่ทราบบทบาทและความสัมพันธ์ระหว่างกันและกัน เมื่อสมาชิกมาเข้ากลุ่มจึงต้องเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองให้ถึงความสามารถส่วนตัวออกมาสร้างระบบสังคมขึ้น ให้ร่วมกันแสดงความคิดเห็น ร่วมกันอภิปราย โดยผู้นำเป็นผู้สังเกตการณ์ หรือผู้ให้กำลังใจ และจะต้องบังคับตนเองให้คอยดูความเป็นไปของกลุ่ม แม้ว่ากลุ่มจะมีความตึงเครียดหรือวิตกกังวลก็ตาม ปล่อยให้สมาชิกค่อย ๆ จัดการกับสภาพการณ์นั้นด้วยตนเอง

4. กลุ่มพัฒนาประสิทธิภาพ (Human Resources Group Model) กลุ่มนี้ปี ออตโต (Herbert Otto) เป็นต้นคิด โดยพยายามหาทางให้บุคคลนำสมรรถภาพของตนออกมาใช้ให้ได้มากที่สุด สำหรับกระบวนการของกลุ่มพัฒนาประสิทธิภาพนั้น ไม่แตกต่างจากกลุ่มอื่น ๆ แต่จะมีวัตถุประสงค์แตกต่างออกไป คือ เพื่อมุ่งช่วยสมาชิกให้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ในการดำรงชีวิต ใฝ่รู้จักและเข้าใจพลังทุกส่วนของตน สมาชิกจะพูดถึงความกลัว ความกังวล ปัญหา รวมทั้งความปรารถนาของตน ซึ่งกลุ่มจะมองเฉพาะทางบวกของสิ่งที่สมาชิกพูดทั้งหมด เพื่อเพิ่มคุณค่าให้แก่สมาชิก เมื่อสมาชิกคนหนึ่งเริ่มกระบวนการกลุ่ม โดยกล่าวถึงจุดแข็งของตน และอิทธิพลที่ยังฝังแน่นอยู่ในใจ อันเป็นสิ่งชักชวนมิให้ตนใช้จุดแข็งหรือพลังความสามารถได้เต็มที่ สมาชิกอื่น ๆ ก็จะแลกเปลี่ยนส่วนของตนบ้าง โดยมีบรรยากาศที่อบอุ่น เข้าใจ และเห็นอกเห็นใจกัน ซึ่งจะเป็นการช่วยให้สมาชิกทุกคนได้พัฒนาเอกลักษณ์ในโครงสร้างใหม่ของตน และได้มีโอกาสที่จะต่อสู้เอาชนะอุปสรรคได้

พฤติกรรมผู้นำกลุ่ม

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะดำเนินสู่เป้าหมายได้สำเร็จนั้น จะต้องขึ้นอยู่กับผู้นำกลุ่มเป็นสำคัญ เพราะจะเป็นบุคคลที่เอื้ออำนวยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ภายในกลุ่ม จากการศึกษาแนวคิดของนักจิตวิทยาหลายคน เป็นต้นว่า Powdermaker and Franks (1953) Bach (1954) Ohlsen (1964) Coecharan and Peters (1972) และ Hansen and others (1976) พอลจะสรุปพฤติกรรมผู้นำกลุ่มได้ ดังนี้

1. ในการเริ่มต้นการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ผู้นำจะต้องเตรียมวิธีการต่าง ๆ สำหรับกลุ่ม เพื่อเริ่มการมีปฏิสัมพันธ์ เช่น การใช้คำถามปลายเปิด การแนะนำตัวซึ่งกันและกัน เป็นต้น นอกจากนี้ยังต้องเตรียมให้สมาชิกมีความรับผิดชอบในทิศทางของกลุ่ม และรับผิดชอบที่จะพัฒนาตนเอง
2. กำหนดกฎเกณฑ์ และระเบียบต่าง ๆ เกี่ยวกับพฤติกรรม บทบาทหน้าที่ของสมาชิก และของผู้นำ
3. มีทักษะที่จะเข้าใจความหมายของสิ่งที่สมาชิกพูด และเข้าใจความรู้สึกของสมาชิก ให้การยอมรับ สนับสนุนให้กำลังใจ ให้สมาชิกมีความเชื่อมั่นในตนเองว่าตนเองมีความสามารถ และเข้าร่วมในกลุ่มได้เต็มที่
4. สร้างบรรยากาศภายในกลุ่ม ให้สมาชิกรู้สึกปลอดภัย มีความไว้วางใจกัน ให้ความเคารพความคิดเห็นของกันและกัน อดทนต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้สมาชิกรู้สึกว่าตนมีความสำคัญและเป็นเจ้าของกลุ่ม
5. ช่วยตั้งเป้าหมายให้สมาชิก สมาชิกจะตั้งเป้าหมายของตน เมื่อเขามองเห็นประโยชน์ ดังนั้นจุดมุ่งหมายของกลุ่ม คือ ช่วยให้สมาชิกแต่ละคนเข้าใจตนเองและผู้อื่น ให้เขาสามารถเปลี่ยนแปลงความรู้สึก หัตถ์คน และพฤติกรรมที่จำเป็น
6. การให้ข้อมูลย้อนกลับ การสะท้อนความรู้สึกทั้งคำพูดและการแสดงออก รวมทั้งการแปลความหมาย และการทำความเข้าใจ ซึ่งผู้นำจะต้องกระตุ้นให้สมาชิกคนอื่น ๆ ทำกายเพื่อให้สมาชิกได้ตรวจสอบ เพื่อพิจารณาในสิ่งที่เขาพูด ชี้ให้เห็นว่ามีความขัดแย้งหรือสอดคล้องกันอย่างไร ซึ่งจะช่วยให้สมาชิกรู้จักตนเองได้ดีขึ้น

7. การลดความตึงเครียด ผ่อนคลายความขัดแย้ง ความกลัว ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นภายในกลุ่ม และรับผิดชอบในการจำกัดพฤติกรรมบางอย่างที่จะเป็นอันตรายกับสมาชิก ผู้นำจะต้องเข้าสอดแทรกชักชวนในบางกรณี เช่น สมาชิกพูดแทนกัน ชักแย้งไม่ลงรอยกัน หรือพูดทวนสลับสนกล้าวโทษคนอื่นหรือสถานการณ์อื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง หรือแยกกลุ่มพูดคุยกันโดยไม่สนใจกลุ่ม เป็นต้น

8. ย้ำถึงความคืบหน้าและสรุปบทวนเหตุการณ์สำคัญ ในการให้คำปรึกษาที่ผ่านมา ก่อนที่จะทำครั้งใหม่ เพื่อให้เป็นประสบการณ์ในครั้งเดียวกัน

9. ให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่กลุ่มตามที่เห็นสมควร ผู้นำกลุ่มควรแสดงความรู้สึกส่วนตัว ประสบการณ์ ค่านิยมของตน เมื่อเห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อสมาชิก นอกจากนี้ผู้นำควรจะเป็นแบบอย่างที่ดีให้สมาชิกเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสม หรือวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้แก้ปัญหาของสมาชิกได้

10. ผู้นำต้องคอยสังเกตและประเมินผลพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคน รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม

พฤติกรรมของสมาชิก

วอเตอร์ ได้กล่าวถึงพฤติกรรมของสมาชิกเมื่อเข้ารับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ (Waters, 1960 : 204 - 206)

1. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะมีบรรยากาศทั้งการให้และรับคำปรึกษา ดังนั้นสมาชิกจึงต้องเปลี่ยนบทบาท เป็นทั้งผู้รับความช่วยเหลือจากกลุ่ม และให้ความช่วยเหลือแก่กลุ่มด้วย

2. สร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง มีความเข้าใจและยอมรับสมาชิกอื่นทั้งด้วยคำพูดและการแสดงออก ตั้งใจฟังคนอื่นพูดและคอยวิจารณ์สนับสนุน

3. แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความรู้สึกของตนกับสมาชิกคนอื่น ๆ เพื่อช่วยให้สมาชิกลดความวิตกกังวล และลดการป้องกันตนเอง ซึ่งจะต้องอาศัยการยอมรับ การเคารพนับถือซึ่งกันและกัน และยังทำให้สมาชิกได้ตรวจสอบตนเอง มีความเชื่อมั่นที่จะเลือกตัดสินใจ และรับผิดชอบที่จะนำตนเองได้

4. แสดงความรู้สึกเข้าใจและเห็นอกเห็นใจสมาชิกคนอื่น เมื่อเขาเกิดความกลัว ความวิตกกังวลและมีความทุกข์

นอกจากนี้การที่จะให้กลุ่มดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพได้นั้น สมาชิกไม่ควรพูดถึงเรื่องราวนอกกลุ่ม ไม่วิพากษ์วิจารณ์ในสิ่งที่ไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ การจะพูดเฉพาะเรื่องที่นี่ เคียวน้อย่างไร และจะเปลี่ยนอะไร การตั้งคำถามก็ควรเป็นการชี้แนะและให้แนวคิดที่ดี เช่นไม่ควรถามว่า "คุณไม่คิดหรือว่าเราควรจะทำ" แต่ควรถามว่า "ผมคิดว่าเราควรจะทำ" เป็นต้น (โลรีซ์ โพธิแก้ว 2523 : 9 - 10)

ฮอลเซน ได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มว่า ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องสอนให้สมาชิกยอมรับและรู้จักใช้พลังต่าง ๆ ในขณะที่เข้ารับคำปรึกษาแบบกลุ่ม ซึ่งพลังเหล่านั้นได้แก่ (Ohlson, 1970 : 80 - 93)

1. ข้อมูลมัก สมาชิกผู้ที่ได้ประโยชน์จากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมากที่สุด คือผู้ที่สำนึกและยอมรับความต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น และจะต้องผูกเกี่ยวกับปัญหาของตนเองเพื่อที่จะแก้ไขและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตน
2. ความคาดหวัง สมาชิกผู้รับคำปรึกษาจะได้ประโยชน์จากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมากที่สุด เมื่อเขาเข้าใจว่าอะไรคือความหวัง ก่อนที่จะตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมกลุ่มหรือไม่
3. ความรับผิดชอบ การเพิ่มพูนความรับผิดชอบของผู้รับคำปรึกษา จะเป็นการเพิ่มโอกาสเกี่ยวกับความเจริญงอกงามของผู้รับคำปรึกษายาในกลุ่
4. การยอมรับ การยอมรับอย่างแท้จริงของสมาชิกในกลุ่มจะส่งเสริมภาพแห่งตนและกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนพฤติกรรมของตน
5. การดึงดูดความสนใจ กลุ่มที่ดึงดูดความสนใจของสมาชิกได้มากกว่า จะเป็นกลุ่มที่มีอำนาจชักชวนให้สมาชิกกล้าแสดงออกได้มากกว่า
6. การเป็นเจ้าของ สมาชิกทั้งผู้ที่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และผู้ที่ชักชวนให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม จะต้องมีความรู้สึกที่มั่นคงต่อการเป็นเจ้าของกลุ่ม
7. ความรู้สึกปลอดภัย เมื่อผู้รับคำปรึกษามีความรู้สึกปลอดภัยระหว่างการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เขาจะสามารถอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาที่กำลังประสบอยู่ ยอมรับปฏิกิริยาของผู้อื่น และแสดงความรู้สึกที่แท้จริงที่มีต่อผู้อื่นได้อย่างเต็มที่
8. ความตึงเครียด ความเจริญงอกงามของสมาชิกมักจะรวมการมีความเครียดเข้าไว้ด้วย ความเครียดในระดับที่เหมาะสมจะเป็นแรงจูงใจให้สมาชิกเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้สำเร็จ

9. ปทัสถานของกลุ่ม เมื่อสมาชิกเข้าใจและยอมรับเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแล้ว สมาชิกจะต้องช่วยกันกำหนดปทัสถานของกลุ่มและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ความสำเร็จของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะขึ้นอยู่กับปทัสถานของกลุ่มด้วย

การจัดตั้งกลุ่ม

ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น นักจิตวิทยาหลายคนได้เสนอขั้นตอนในการปฏิบัติไว้คล้ายคลึงกัน ดังนี้

1. การเลือกสมาชิก

ออลเซน ได้อ้างอิงถึง Beck (1958) Ewing and Gilbert (1967) Johnson (1963) และ Rickard (1965) ที่เสนอความคิดคล้ายคลึงกันว่าสมาชิกที่เหมาะสมที่สุด ที่จะเข้ารับคำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น ควรเป็นสมาชิกที่อาสาสมัครและมีแรงจูงใจสูง ที่จะเข้ากลุ่ม และออลเซนเสนอแนะว่า ขณะที่ผู้ให้คำปรึกษาสัมภาษณ์สมาชิกครั้งแรก จะต้องชี้แจงจุดมุ่งหมายและลักษณะของกลุ่ม ตลอดจนกระบวนการที่สมาชิกจะต้องทำ และในการจัดสมาชิกโดยให้มีความเป็นเอกพันธ์ (Homogeneous) นั้น จะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ (Ohlson, 1970 : 103 - 109)

1.1 อายุ ผู้ให้คำปรึกษาในโรงเรียนส่วนมากจะเลือกนักเรียนตามระดับชั้นเรียน ระดับพฤติกรรม และอายุตามปฏิทิน

1.2 ความสามารถทางสติปัญญา ไม่ควรมีความแตกต่างกันมากนัก จะได้ไม่เกิดปัญหาในการสื่อความหมายระหว่างกัน

1.3 เพศ จะจัดเพศหญิงเพศชายแยกกันหรือรวมกลุ่มกันนั้นขึ้นอยู่กับวัยและปัญหา บางปัญหาอาจจะเหมาะกับกลุ่มที่มีทั้งสองเพศอยู่ด้วยกัน แต่บางปัญหาอาจจะเหมาะกับกลุ่มที่แยกแต่ละเพศ ทั้งนี้ ออลเซน และกาซดา (1965) เสนอไว้ว่า เพศหญิงจะมีวุฒิภาวะ และสนใจในเรื่องสัมพันธภาพทางเพศมากกว่าเพศชาย

1.4 มีปัญหาธรรมชาติคล้ายคลึงกัน ซึ่งจะช่วยให้สมาชิกรู้สึกว่าเขาเป็นเจ้าของปัญหา และสามารถเข้าใจในปัญหาได้ดี ได้ร่วมกันอภิปรายและช่วยให้แต่ละคนเลือกวิธีการแก้ปัญหาของตน

2. ขนาดของกลุ่ม

เชอรัทเชอร์ และสโตน กล่าวไว้ว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นกระบวนการหนึ่งที่ยูให้คำปรึกษามีส่วนในความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกผู้รับคำปรึกษา ซึ่งจำนวนสมาชิกในแต่ละกลุ่มนั้นอาจมากหรือน้อยแตกต่างกัน แต่จำนวนที่ได้รับคำแนะนำว่าได้ผลดีที่สุด คือ 6 คน อย่างไรก็ตามความคำแนะนำทั่ว ๆ ไปกล่าวว่า ควรจะมีสมาชิกระหว่าง 4 คน ถึง 8 คน (Shertzer and Stone, 1971 : 217) ซึ่งสอดคล้องกับ โลเซอร์ ที่ได้สรุปว่าขนาดของกลุ่มที่เหมาะสมคือ 4 ถึง 8 คน (Ohlsen, 1970 : 57 - 58 citing Looser)

3. ความถี่ของการให้คำปรึกษา, ช่วงระยะเวลาในแต่ละครั้ง และการสิ้นสุดการให้คำปรึกษา

แพทเทอร์สัน กล่าวว่า โดยปกติจะมีการให้คำปรึกษาสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ถ้าช่วงเวลาให้คำปรึกษาทั้งหมดมีน้อย อาจจัดให้มีการให้คำปรึกษาสัปดาห์ละ 2 ถึง 3 ครั้ง และในแต่ละครั้งที่พบกันนั้น จะมีช่วงเวลา 1.30 ชั่วโมง ซึ่งไม่นานเกินไปสำหรับกลุ่มวัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ แต่ถ้าเป็นกลุ่มเด็กประถมศึกษาไม่ควรนานเกิน 1 ชั่วโมง นอกจากนี้เขายังได้อ้างถึงข้อเสนอของมาห์เลอร์ว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มควรจัดอย่างน้อยที่สุด 10 ครั้ง ซึ่งทางที่ดีควรให้สมาชิกในกลุ่มพิจารณาตนเองว่าจะให้สิ้นสุดการดำเนินการของกลุ่มเมื่อใด (วัชร ทรัพย์มี 2522 : 182)

4. ชนิดของกลุ่ม

การจัดเป็นแบบกลุ่มปิด จะทำให้สมาชิกทุกคนรู้จักกันอย่างสนิทสนม ไว้วางใจกันได้ดีกว่าแบบกลุ่มเปิด ซึ่งมีการเปิดรับสมาชิกใหม่อยู่เสมอ แม้จะดำเนินการไปแล้วก็ตาม

5. การจัดสถานที่

ควรจะมีห้องที่เป็นส่วนตัวพอสมควร มีขนาดพอเหมาะที่จะพูดได้ยินกันอย่างทั่วถึง และควรจัดที่นั่ง เป็นวงกลมให้สมาชิกมองเห็นกันได้ทุกคน

กระบวนการกลุ่ม

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะต้องดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังที่ ทองเรียน อมรัชกุล ได้ อธิบายไว้ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ (ทองเรียน อมรัชกุล 2520 : 113 - 120)

1. ขั้นริเริ่มการให้คำปรึกษา ในขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องชี้แจงจุดมุ่งหมายของการให้ คำปรึกษาแบบกลุ่มให้สมาชิกทราบ ให้สมาชิกทำความเข้าใจกับกัน สร้างความไว้วางใจ เชื่อใจกัน ยอมรับและริเริ่มอภิปรายความรู้สึกและพฤติกรรม หลักการในการดำเนินการสำหรับผู้ให้คำปรึกษาใน ขั้นนี้ ได้แก่ การช่วยให้ผู้มาขอรับคำปรึกษาได้เข้าใจความรู้สึกและอารมณ์ของตน รู้จักเคารพใน สิทธิของคนอื่นที่จะคิด รู้สึกและมีทัศนคติเป็นของตนเอง สมาชิกแต่ละคนจะต้องตัดสินใจทำอะไร ด้วยตนเอง โดยผู้ให้คำปรึกษาจะต้องทำตนเป็นผู้นำให้กลุ่มได้พิจารณาถึงความรู้สึกนึกคิด และความ เชื่อของสมาชิกที่มีต่อสิ่งที่อภิปรายกัน มากกว่าจะพิจารณาเนื้อหาสาระที่เป็นประเด็นของการอภิปราย
2. ขั้นหัวเลี้ยวหัวต่อ เป็นขั้นที่สมาชิกสร้างความไว้วางใจกัน มีการตรวจสอบความ รู้สึกร่วมกัน ช่วยเหลือและพร้อมที่จะทำงานร่วมกันในขั้นต่อไป และขั้นนี้สมาชิกจะเกิดความถึง เครียด วิตกกังวล จะเกิดการต่อต้านกันเอง ผู้ให้คำปรึกษาจึงต้องชี้แจงเหตุผลและประโยชน์ของการเปิดเผย ตนเองในกลุ่ม ให้เขาเข้าใจและรับผิดชอบพฤติกรรมของตนเองให้ดีที่สุด
3. ขั้นปฏิบัติการ เป็นขั้นที่เปิดโอกาสให้สมาชิกได้เลือกวิธีการแก้ปัญหา สมาชิกจะกล่าว ถึงปัญหาและข้อผิดพลาดต่าง ๆ ของตน มีการอภิปรายร่วมกัน มีการส่งผลย้อนกลับเพื่อแลกเปลี่ยน ความคิดเห็น พร้อมที่จะเผชิญปัญหาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตน และต้องลงมือปฏิบัติจริงมิใช่ เพียงแต่พูด ผู้ให้คำปรึกษาต้องแสดงการยอมรับ และเคารพในความคิดของสมาชิกแต่ละคน จะช่วย ให้สมาชิกได้พิจารณาหาทางเลือกเกี่ยวกับตนเองได้ดีที่สุด
4. ขั้นยุติการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่สมาชิกยอมรับตนเอง ลดการป้องกันตนเองและ คิดในสิ่งที่จะนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องสนับสนุนให้กำลังใจ เพื่อให้สมาชิก แต่ละคนสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และยังสามารถนำประสบการณ์จากกลุ่มไปใช้เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์ กับคนอื่นได้อีกด้วย

งานวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

แคปแลน ได้ทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีประวัติเกี่ยวกับการต่อต้านกฎของโรงเรียน พบว่า การรู้จักตนเองและการยอมรับตนเองมีพัฒนาการที่ดียิ่งขึ้น แตกต่างจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญ ผลที่เกิดขึ้นนั้นได้จากการให้คำปรึกษา 10 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที แต่ในด้านวิชาการปรากฏว่า ไม่พบการเปลี่ยนแปลงเลย (Caplan. 1957 : 124 - 128)

ไบรอัน และยังก์เกอร์ ได้ให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนหญิงระดับ 8 จำนวน 6 คน ซึ่งมีปัญหาการหลีกเลี่ยงหน้าที่ พบว่า เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างมากเกี่ยวกับการยอมรับในปัญหาของตน มีการปรับตัว และพบว่าสภาพปัญหาเกิดจากความคับข้องใจทางบ้าน (Bryan and Younker. 1962 : 273 - 276)

วอล ทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาซึ่งเรียนอ่อน มีสิ่งแวดล้อมทางบ้านไม่ดี มาจากครอบครัวที่ไม่มั่นคง และมีทัศนคติไม่ดีต่อครู จำนวน 6 คน โดยพบผู้ให้คำปรึกษา สัปดาห์ละ 45 นาที ทั้งหมด 48 สัปดาห์ ปรากฏผลว่า ผลการเรียนของนักเรียนกลุ่มนี้ดีขึ้น (Wool. 1964 : 661 - 663)

ออลเซน ได้ให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนระดับ 9 แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 2 กลุ่ม ซึ่งคัดเลือกโดยใช้แบบทดสอบ California Test of Maturity การทดลองมีวิธีการดังนี้ (Ohlsen. 1970 : 1B - 6B)

1. ผู้ให้คำปรึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับสมาชิก ถามถึงความคาดหวังของเขาที่มีต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

2. ตอบคำถามของสมาชิก

3. ประเมินความสำคัญของปัญหาของแต่ละคน

สมาชิกพบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 8 สัปดาห์ การประเมินผลพัฒนาการของสมาชิก ได้จากสิ่งต่อไปนี้

1. ความสามารถทางวิชาการ วัดด้วย The California Achievement Test Battery และคะแนนเกรดเฉลี่ยที่ได้รับ

2. การยอมรับตนเองและบุคคลอื่น จากการทดสอบเรื่องราวและคำตอบจากรูปภาพ

3. ใช้ The Behavior Inventory เพื่อศึกษาพฤติกรรมในการปะทะสัมพันธ์กับบุคคล โดยให้นักเรียนรายงานตนเอง จากการสังเกตของเพื่อน จากนิคามารคา และจากผู้ให้คำปรึกษา

ผลการทดลองพบว่า สมาชิกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญในด้านการยอมรับตนเอง และผู้อื่นมากขึ้น ปรับปรุงพฤติกรรมที่บ้านและโรงเรียน ซึ่งหลังจากการให้คำปรึกษา ผลการเปลี่ยนแปลงนี้ยังคงอยู่จนถึง 18 เดือน

เฮคควิสต์ และเวนโฮลด์ ศึกษาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักศึกษาที่มีความวิตกกังวล ไม่กล้าแสดงออกทางสังคม กลุ่มตัวอย่างมี 3 กลุ่ม แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 10 คน กำหนดให้เรียนบทบาททางสังคม กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 10 คน ให้ชมละครและกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Hodquist and Weinhold. 1970 : 237 - 242)

แซมมวอวิช ได้ให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนที่มีปัญหาในด้านการปรับตัว จำนวน 42 คน มี I.Q. 85 - 115 แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม แต่ละกลุ่มแบ่งเป็นกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม กลุ่มละ 17 คน มีกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม สมาชิกพบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 3 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ 1 จะเน้นเรื่องการแสดงออกของอารมณ์และความรู้สึก ส่วนกลุ่มที่ 2 เน้นการวิเคราะห์วิจารณ์โดยใช้ทฤษฎีจิต สำหรับกลุ่มควบคุมไม่ให้บริการใด ๆ เลย ผลการทดลองพบว่า ความสามารถในการวิเคราะห์วิจารณ์ในภาพแห่งตน และการปรับพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังพบว่าประสิทธิภาพของผู้ให้คำปรึกษา 2 คน มีผลต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่างกันด้วย (Samulewicz. 1975 : 2645A)

กิลเบรธ ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อลักษณะชอบฟังพหูพจน์ และลักษณะการเรียนรู้ของนักเรียนชายระดับวิทยาลัย โดยให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม 2 วิธีแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 96 คน แบ่งเป็น 8 กลุ่ม มีผู้ให้คำปรึกษา 2 คน ให้แต่ละคนเป็นผู้นำกลุ่ม 4 กลุ่ม โดย 2 กลุ่มแรก ผู้นำจะกำหนดหัวข้อให้สมาชิกสนทนา ส่วน 2 กลุ่มหลังให้สมาชิกกำหนดหัวข้อเอง ผลปรากฏว่ากลุ่มที่มีผู้นำกำหนดหัวข้อให้สนทนานั้น นักเรียนที่เรียนอ่อนและมีลักษณะชอบฟังพหูพจน์คนอื่นได้รับเกรดีในการเรียนสูงขึ้น และนักเรียนที่เรียนอ่อนแต่ไม่ชอบฟังพหูพจน์คนอื่นในกลุ่มที่ใช้วิธีให้กลุ่มกำหนดหัวข้อสนทนานั้นได้รับเกรดีสูงกว่ากลุ่มที่มีผู้นำกำหนดหัวข้อในการสนทนา (Gilbreath. 1977 : 449 - 453)

นอกจากนี้ คอนเนลล์ ได้ให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแก่นักเรียนที่หนีโรงเรียน โดยเน้นถึงความเหมือนกันในระดับสังคม ฐานะทางเศรษฐกิจ อายุ และการปรับตัวทางสังคม โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 ให้คำปรึกษาแบบ Gestalt กลุ่มทดลองที่ 2 ให้คำปรึกษาแบบ Transactional Analysis ส่วนกลุ่มควบคุมมี 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนหนีโรงเรียนและกลุ่มนักเรียนไม่หนีโรงเรียน ผลปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในระหว่างทั้ง 4 กลุ่ม (Donnell. 1978 : 2754 A)

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย วราภรณ์ ลิ้มสุวัฒน์ ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนที่เพื่อนชิงชัง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2521 จำนวน 48 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม แต่ละกลุ่มแบ่งเป็นกลุ่มย่อยอีกสองกลุ่ม กลุ่มละ 8 คน เป็นกลุ่มเอกพันธ์ ซึ่งประกอบด้วยนักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบสังคมมิติต่ำกว่า 25 เปอร์เซนต์ จัดเป็นกลุ่มต่ำ จำนวน 8 คน และกลุ่มวิวิธพันธ์ ประกอบด้วย นักเรียนกลุ่มต่ำ 5 คน กลุ่มสูง 3 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบสังคมมิตีสูงกว่า 75 เปอร์เซนต์ กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการฝึกการรับรู้สีก่อน แล้วให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม โดยกลุ่มทดลองที่ 1 และที่ 2 จะได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละประมาณ 1 ชั่วโมง ติดต่อกัน 5 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับกับไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกันไม่ว่าจะได้รับการฝึกความไวในการรับรู้สีก่อนหรือไม่ก็ตาม และพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม (วราภรณ์ ลิ้มสุวัฒน์ 2522 : 34 - 56)

วิญญู พูลศรี ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน นิสัยทัศนคติในการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา ป.กศ. สูง ปีที่ 1 ปีการศึกษา 2522 วิชาเอกภาษาไทย จำนวน 20 คน ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน และสุ่มมาเพียง 8 คน พบกับผู้ให้คำปรึกษาสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง ใช้เวลาครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ผลปรากฏว่า สมาชิกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .043 และคะแนนความวิตกกังวลในการเรียนลดลงต่ำกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .043 และคะแนนนิสัยและทัศนคติในการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .043 (วิญญู พูลศรี 2523 : 35 - 39) ซึ่งสอดคล้องกับ วีระวัฒน์ พูลทวี ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและนิสัยและทัศนคติในการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอุโมงค์ จังหวัดลำพูน จำนวน 8 คน โดยดำเนินการ แบบเดียวกัน พบว่าหลังจากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแล้ว นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และคะแนนนิสัยและทัศนคติทางการเรียนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .012 (วีระวัฒน์ พูลทวี 2523 : 42)

นอกจากนี้ จินตนา เพียรพิจิตร ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มที่มี ต่อการพัฒนามโนภาพแห่งตน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตวิทยาลั ยครูพระนกร ปีการศึกษา 2523 ที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบมโนภาพแห่งตนค่า จำนวน 16 คน สุ่ม เป็นกลุ่มทดลอง 8 คน ชาย 4 คน หญิง 4 คน เท่ากับกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองจะเข้าร่วมกลุ่มรวม 12 ครั้ง ครั้งละสองชั่วโมง ผลปรากฏว่า หลังจากการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม นักเรียน มีมโนภาพแห่งตนแตกต่างจากเดิม และแตกต่างจากนักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 (จินตนา เพียรพิจิตร 2524 : 85 - 87)

พะเยาว์ พูลเจริญ ได้ทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและแบบรายบุคคล เพื่อช่วยเหลือนักศึกษา พยาบาลที่มีปัญหาการปรับตัวในภาคปฏิบัติ โรงพยาบาลรามาริบัติ จำนวน 16 คน ผลการทดลองพบ ว่า นักศึกษาพยาบาลที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม หรือแบบรายบุคคล มีการปรับตัวในภาคปฏิบัติดีกว่า ก่อนได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (พะเยาว์ พูลเจริญ 2524 : 49)

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมด พอจะเห็นแนวทางแน่ชัดว่า การให้คำปรึกษา แบบกลุ่มอาจเป็นวิธีการที่สามารถช่วยเหลือบุคคลให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นได้ จึงได้ตั้งสมมุติฐาน สำหรับการวิจัยไว้ ดังนี้

✓ สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. หลังการทดลอง นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนการ ทดลอง
2. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษา แบบกลุ่ม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.4) ปีการศึกษา 2524 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ โรงเรียนสายน้ำผึ้ง เขตพระโขนง กรุงเทพฯ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.4) ปีการศึกษา 2524 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ โรงเรียนสายน้ำผึ้ง จำนวน 16 คน โดยได้มาอย่างสุ่มด้วยวิธีการดังนี้

1. นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.4) โรงเรียนสายน้ำผึ้ง จำนวน 391 คน แล้วเลือกเฉพาะนักเรียนที่ได้คะแนนจากการตอบแบบสอบถามต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 ซึ่งได้จำนวนทั้งหมด 105 คน
2. สัมภาษณ์นักเรียนทั้ง 105 คน เพื่อสอบถามความสมัครใจในการรับค่าปรึกษา
3. สุ่มตัวอย่างจากนักเรียนที่สมัครใจเข้ารับค่าปรึกษา โดยวิธีสุ่มอย่างง่ายจำนวน 16 คน แล้วสุ่มแยกเป็น กลุ่มที่ได้รับค่าปรึกษาแบบกลุ่ม และกลุ่มที่ได้รับสนทนากับเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ กลุ่มละ 8 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดำเนินการสร้างความล้าคับขึ้น ดังนี้

- 1.1 ศึกษาทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.2 วิเคราะห์พฤติกรรมของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจากทฤษฎีและเอกสาร เพื่อสร้าง
 ิยามปฏิบัติการ

1.3 ศึกษาตัวอย่างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นโดย ประสาท บัณฑิตวงกู
 (ประสาท บัณฑิตวงกู 2516) สมกิก บุญเรือง (สมกิก บุญเรือง 2516) เมธี โพธิพัฒน์
 (เมธี โพธิพัฒน์ 2523) และ เฮอร์แมน (Hermans. 1970)

1.4 สร้างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แล้วนำไปตรวจสอบความเที่ยงตรง
 (Face Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและจิตวิทยา

1.5 นำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจแล้วไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
 (มศ.4) โรงเรียนสาธิตน้ำผึ้ง จำนวน 118 คน เพื่อนำผลไปวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบ
 สอบถามเป็นรายข้อ คัดเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 ได้จำนวน 30 มีค่าสถิติ t อยู่ระหว่าง 1.9244 ถึง 8.9975

1.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
 ปีที่ 4 (มศ.4) จำนวน 98 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นแบบ
 Coefficient Alpha ได้ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.9021 แสดงว่าแบบสอบถาม
 ฉบับนี้มีคุณภาพพอที่จะนำมาใช้ในการวิจัยได้

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแบบสอบถามชนิด 4 ตัวเลือก ที่มีข้อความ
 เกี่ยวข้องกับความรู้สึกรู้สึก ความคิดเห็น และรวมถึงลักษณะนิสัยที่ผู้ตอบมักประพฤติ ปฏิบัติ

ตัวอย่างแบบสอบถาม

ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
๐) ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในชีวิตจิตใจ				
๑๐) ข้าพเจ้าพยายามสอบให้ไล่คะแนนดีขึ้นทุกครั้ง				

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

ในกรณีที่ข้อความมีความหมายทางบวก กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตอบของจริงที่สุด	ให้	4	คะแนน
ตอบของจริง	ให้	3	คะแนน
ตอบของไม่จริง	ให้	2	คะแนน
ตอบของไม่จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน

ในกรณีที่ข้อความมีความหมายทางลบ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตอบของจริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
ตอบของจริง	ให้	2	คะแนน
ตอบของไม่จริง	ให้	3	คะแนน
ตอบของไม่จริงที่สุด	ให้	4	คะแนน

2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม คำเนิการ ดังนี้

2.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับทฤษฎีแรงจูงใจ และความรู้เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจากตำรา เอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนการดำเนินการให้เหมาะสมกับการพัฒนาแรงจูงใจไม่ล้มเหลว

2.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย แล้วนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปตรวจสอบในเรื่องความสอดคล้องของแนวปฏิบัติกับจุดมุ่งหมาย โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

- 2.3 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ได้ตรวจสอบแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง เพื่อหาข้อบกพร่องและปรับปรุงแก้ไข
- 2.4 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปใช้ในการวิจัยต่อไป

วิธีดำเนินการทดลอง

ในการทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ครั้งนี้ ได้เริ่มการทดลองตั้งแต่วันที่ 28 ธันวาคม 2524 ถึงวันที่ 28 มกราคม 2525 รวม 5 สัปดาห์ติดต่อกัน โดยให้คำปรึกษาสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวมทั้งหมด 10 ครั้ง ครั้งละประมาณ 1 ชั่วโมง 30 นาที โดยผู้วิจัยเป็นผู้นำกลุ่ม และมีสมาชิกเป็นนักเรียนหญิงจำนวน 8 คน ดำเนินการทดลองโดยจัดให้สมาชิกร่วมประชุมปรึกษารื้อกัน โดยแบ่งเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้นำกำหนดแนวทางการอภิปราย (Leader Structure) - โดยดำเนินการ ดังนี้

ครั้งที่ 1 ผู้นำได้แจกชิ้นส่วนของกระดาษที่ตัดเป็นรูปหัวใจ และมีข้อความกำกับไว้ สมาชิกจะได้รับคนละ 1 ชิ้น ต่อจากนั้นก็ให้สมาชิกแต่ละคน นำชิ้นส่วนของกระดาษนั้นมาต่อกับของสมาชิกคนอื่น ๆ ถ้าต่อกันได้ จะเห็นเป็นรูปหัวใจ และได้ข้อความที่ต่อเนื่องสมบูรณ์กัน เช่น รักสืบล้อ/ต้องรอสืบล้อ เป็นต้น

ผู้วิจัยให้สมาชิกที่ต่อชิ้นส่วนรูปหัวใจเข้าด้วยกันได้ ทำความรู้จักคุ้นเคยกัน โดยผลัดเปลี่ยนกันถามตอบ แล้วสมาชิกแต่ละคนจะแนะนำสมาชิกคู่ของตนให้กลุ่มทราบ ซึ่งสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มอาจซักถามรายละเอียดเพิ่มเติม เมื่อทุกคนทำความคุ้นเคยกันแล้ว ผู้นำได้ชี้แจงจุดมุ่งหมายของกลุ่มระเบียบกฎเกณฑ์ทั่วไป บทบาทหน้าที่ของสมาชิกที่ต้องปฏิบัติ กำหนดช่วงระยะเวลา จำนวนครั้งและสถานที่ที่ใช้ทำการทดลอง และเปิดโอกาสให้สมาชิกซักถามข้อสงสัย

ครั้งที่ 2, 3 ผู้นำให้สมาชิกได้เปิดเผยตนเองมากขึ้น ให้อยอมรับและเข้าใจความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนบุคลิกลักษณะของกันและกันมากขึ้น โดยให้แต่ละคนอภิปรายในหัวข้อ "ให้นักเรียนเลือกเป็นสิ่งที่ชีวิตประเภทใดประเภทหนึ่งใน 3 ประเภท ได้แก่ คน สัตว์ พืช นักเรียนจะเลือกเป็นอะไร เพราะเหตุใด" และครั้งที่ 3 อภิปรายในหัวข้อ "ถ้านักเรียนได้รับพรวิเศษ ซึ่งจะคลบนั่นกาลให้นักเรียนทำอะไรได้สำเร็จทุกประการ นักเรียนปรารถนาที่จะทำอะไร จงบอกมา 3 ข้อ" ผู้นำเปิดโอกาสให้สมาชิกร่วมกันซักถาม แลกเปลี่ยนความหมาย และสรุปให้ข้อมูลย้อนกลับ

2. กลุ่มกำหนดแนวทางการอภิปราย (Group Structure) โดยจัดในครั้งที่ 4 - 10
ระยะนี้สมาชิกแต่ละคนได้เสนอปัญหาของตนต่อกลุ่ม บอกประเด็นสำคัญที่ต้องการให้กลุ่มช่วยเหลือ มีกลุ่มจะอภิปรายปัญหาร่วมกัน จนสมาชิกเจ้าของปัญหาเกิดความกระจ่างแจ้ง ใ้รู้จักและเข้าใจตนเอง เข้าใจปัญหายิ่งขึ้น เกิดการยอมรับตนเอง แล้วกลุ่มร่วมกันเสนอแนวทางการแก้ไข ซึ่งสมาชิกเจ้าของปัญหาจะพิจารณาเลือกไปปฏิบัติ เพื่อพัฒนาตนเองต่อไป สำหรับปัญหาของสมาชิกที่ต้องการให้กลุ่มช่วยเหลือ พอประมวลได้ ดังนี้

- เมื่อผลงานที่ทำส่งอาจารย์ไม่ผ่าน หรือได้เกรดต่ำกว่าที่คิด มักจะหมกมุ่นใจไม่อยากจะทำครั้งต่อไป และคิดว่าอาจารย์ไม่ยุติธรรม

- เกิดความรู้สึกว่าพ่อแม่ไม่รัก ไม่เข้าใจ ไม่ยอมรับฟังเหตุผลของตน

- ความสัมพันธ์กับเพื่อนในครอบครัวไม่ดี

- มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกับเพื่อนบางคนในห้องเรียน

- ขาดความมั่นใจไม่กล้าแสดงออก

- มีปัญหาทางอารมณ์ เช่น โกรธง่าย ควบคุมอารมณ์ไม่ได้

สำหรับการทดลองครั้งสุดท้ายก่อนจะปิดกลุ่ม ผู้นำให้สมาชิกอภิปรายถึงประโยชน์ที่ได้จากกลุ่ม และขอเสนอแนะเพื่อปรับปรุงการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในครั้งต่อไป

ในขณะที่ยังดำเนินการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น กลุ่มควบคุมได้รับเอกสารสนเทศเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 7 ฉบับ เพื่ออ่านและทำความเข้าใจในระหว่างการทดลอง

หลังจากการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อีกครั้ง ซึ่งเป็นการทดสอบหลังการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	Pretest	Treatment	Posttest
1. กลุ่มทดลอง	T_1	ให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม	T_2
2. กลุ่มควบคุม	T_1	ให้เอกสารสนเทศ	T_2

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน คือ คะแนนเฉลี่ย และ ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ใช้ค่าสถิติ t จากสูตร (ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ 2522 : 220)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

3. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้ค่าสถิติ t จากสูตร (Hopkins and Glass, 1978 : 240)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1-1)s_1^2 + (n_2-1)s_2^2}{n_1+n_2-2} \left[\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

4. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ ใช้ค่าสถิติ t จากสูตร (Horowitz, 1974 : 250)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

5. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ใช้สูตร

Coefficient Alpha (Gullford, 1954 : 385)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \cdot \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากได้ดำเนินการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแล้ว ได้นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ไปทดสอบกับนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอีกครั้ง แล้วนำผลการเก็บรวบรวมข้อมูลไปวิเคราะห์ ดังนั้นจะนำเสนอผลตามลำดับดังต่อไปนี้

ตาราง 1 ค่าสถิติพื้นฐานจากการทดสอบนักเรียนก่อนการทดลอง

กลุ่ม	N	$\bar{X}$	S
กลุ่มทดลอง	8	77.00	3.117
กลุ่มควบคุม	8	77.125	0.991

จากตาราง 1 อธิบายได้ว่า ก่อนเริ่มทำการทดลอง นักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ได้คะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกันมาก คือ 77.00 และ 77.125 ตามลำดับ แต่นักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนกระจายมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

หลังจากทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสำหรับกลุ่มทดลอง และให้เอกสารสนเทศสำหรับกลุ่มควบคุมแล้ว ได้นำคะแนนไปวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบว่า ก่อนและหลังการทดลอง นักเรียนมีการพัฒนาแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์สูงขึ้นหรือไม่ ปรากฏผลดังตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

กลุ่ม		$\bar{X}$	S	$\bar{D}$	$S_{\bar{D}}$	t
กลุ่มทดลอง	สอบก่อน	77.00	3.117	17.50	1.8127	9.6544*
	สอบหลัง	94.50	5.264			
กลุ่มควบคุม	สอบก่อน	77.125	0.991	8.00	3.2896	2.4319*
	สอบหลัง	85.125	8.855			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 แสดงว่า หลังการทดลองนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และการให้เอกสารสนเทศแก่นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะช่วยให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อตรวจสอบว่า หลังจากการทดลองแล้ว นักเรียนในกลุ่มทดลองและนักเรียนในกลุ่มควบคุมจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันหรือไม่ จึงได้นำข้อมูลไปวิเคราะห์ ปรากฏผลดังตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ภาย
หลังการทดลอง

กลุ่ม	$\bar{X}$	S^2	t
กลุ่มทดลอง	94.50	27.7143	2.5710*
กลุ่มควบคุม	85.125	78.4107	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 แสดงว่าหลังจากการทดลอง นักเรียนในกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับการให้กำ
ปรึกษาแบบกลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเอกสารสนเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05

บทที่ 4

บทย่อ สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 (ม.4) ปีการศึกษา 2524 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ โรงเรียนสายน้ำผึ้ง เขตพระโขนง กรุงเทพฯ ----- จำนวน 16 คน ซึ่งเลือกมาโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย

เครื่องมือและเทคนิคที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
2. เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

วิธีดำเนินการ

1. สุ่มตัวอย่างนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ แยกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
2. ให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มตอบแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
3. กลุ่มทดลอง ให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สมาชิกทุกคนร่วมปรึกษาหารือกัน ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที สัปดาห์ละ 2 ครั้งติดต่อกัน 5 สัปดาห์
4. กลุ่มควบคุม ให้เอกสารสนเทศเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 7 ฉบับ
5. ให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มตอบแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หลังจากการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว 1 สัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ $t - test$ แบบ Dependent Sample
2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ภายหลังการทดลอง โดยใช้ $t - test$ แบบ Independent Sample

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับเอกสารสนเทศมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนได้รับเอกสารสนเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. หลังการทดลอง นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับเอกสารสนเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

เมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม และนักเรียนที่ได้รับเอกสารสนเทศ ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อเปรียบเทียบเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ภายหลังการทดลอง พบว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับเอกสารสนเทศ แสดงว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ เมื่อได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม หรือได้รับเอกสารสนเทศเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แล้ว จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น แต่นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มจะมีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับเอกสารสนเทศ การทดลองครั้งนี้ได้ผลสอดคล้องกับคำกล่าวของ เรชลิงเชเฟอร์ ที่ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกิดจากการเรียนรู้ ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามกรรมพันธุ์ (Rethlingshafer. 1963 : 174) จึงเป็นหลักฐานยืนยันได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถพัฒนาหรือส่งเสริมให้สูงขึ้นได้ทั้งโดยวิธีให้ได้รับเอกสารสนเทศเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สำหรับวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเป็นการให้ความช่วยเหลือบุคคลให้ยอมรับปัญหาต่าง ๆ ของตน และหาทางแก้ไขปัญหานั้นก่อนที่จะกลายเป็นปัญหารุนแรง (Myers. 1970 : 31) และเนื่องจากมีสมาชิกหลายคนมาร่วมปรึกษาหารือ หาทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว บุคคลจึงมีโอกาสดูแลความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเอง กล่าวเผชิญปัญหา มีความมั่นใจ สามารถใช้ความคิดในการแก้ปัญหา หรือปรับปรุงตนเอง ทั้งยังช่วยให้รู้จักเข้าใจผู้อื่น และยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น อันในกระบวนการดังกล่าวย่อมมีการยกย่อง ชมเชย หรือคำทักเตือน มีการร่วมมือช่วยเหลือให้คำแนะนำ และตั้งระดับ

ความมุ่งหวังที่เหมาะสมกับตนเอง กิจกรรมเหล่านี้จะมีส่วนช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของสมาชิกให้สูงขึ้น ส่วนนักเรียนที่ได้รับเอกสารสนเทศเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะได้อ่านเรื่องธรรมชาติของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความหมาย ความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ลักษณะบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ วิธีสร้างเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และวิธีเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เอกสารทั้ง 7 ฉบับนี้ นักเรียนในกลุ่มควบคุมจะเป็นผู้อ่านเอง โดยไม่มีโอกาสได้รับทราบความคิดเห็นของเพื่อน ๆ จริงอยู่ที่การให้เอกสารสนเทศช่วยให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นกว่าก่อนได้รับเอกสารสนเทศ แต่ก็ยังไม่มีหลักฐานยืนยันใดแน่นอนว่า ควรจะให้เอกสารจำนวนมากน้อยเพียงใด จึงจะเหมาะสมที่สุด และทำให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นมากที่สุด สำหรับการศึกษาค้นคว้าให้เอกสารสนเทศ 7 ฉบับ ช่วยให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น แต่ก็ยังน้อยกว่านักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะธรรมชาติของการเสริมสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต้องอาศัยกระบวนการทางสังคม ซึ่งมีบุคคลเกี่ยวข้องมากกว่าสองคนขึ้นไป ดังที่อนันต์ จันทรภักดิ์ กล่าวว่า การเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้แก่บุคคลนั้น ควรใช้การอบรมให้เด็กมีกระบวนการสังคมประภค มีการเลี้ยงดูและอบรมที่ถูกต้อง (อนันต์ จันทรภักดิ์ 2514 : 5) และประสาธ อิศรปริศา ได้เสนอแนะแนวทางสร้างเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้แก่เด็กว่า ควรพยายามให้เด็กพึ่งตนเอง กล่าวเผชิญกับปัญหาที่ต้องใช้ความพยายาม มีความรับผิดชอบ และให้ค่ายกของชมเชย เมื่อประสบความสำเร็จในกิจกรรมใด (ประสาธ อิศรปริศา 2522 : 29 - 30) ซึ่งสอดคล้องกับวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่ไ้รวบรวมกระบวนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ที่ไ้รวบรวมกระบวนการต่าง ๆ ทางสังคม เช่น การระบายความในใจ การแสดงความคิดเห็นสอดคล้องหรือขัดแย้ง เป็นต้น เข้าไว้สำหรับบุคคลที่มีปัญหาคคล้าย ๆ กัน โดยมุ่งให้สมาชิกเกิดการยอมรับ ความอบอุ่น และเลือกวิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุดสำหรับเขา (Gowrys and Brown. 1970 : 21) จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่่านักเรียนที่ได้รับเอกสารสนเทศ ซึ่งเป็นการศึกษาด้วยตนเอง ไม่มีโอกาสได้รับทราบแนวความคิด หรือวิธีปฏิบัติของเพื่อน ๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ในการวิจัยต่อไปควรทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อพัฒนาตัวแปรทางจิตวิทยาอื่นๆ มากกว่าหนึ่งตัวแปรพร้อม ๆ กัน เนื่องจากมีแนวโน้มค่อนข้างแน่ชัดแล้วว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สามารถใช้เพื่อพัฒนาตัวแปรทางจิตวิทยาได้
2. ควรสำรวจความต้องการที่จะนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปใช้ในโรงเรียน และสำรวจปัญหาเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มของครูแนะแนว และผู้บริหารโรงเรียน เพื่อหาทางแก้ไขและใช้เป็นแนวทางในการนำการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปใช้ในโรงเรียนอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น
3. ในการนำไปใช้ ครูหรือครูแนะแนวควรพิจารณาหาวิธีการที่จะนำการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปใช้ในโรงเรียนให้มากขึ้น เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาและปรับปรุงตนเองในด้านต่าง ๆ ได้ดีขึ้น เช่น ด้านการเรียน ความประพฤติ ความสัมพันธ์กับผู้อื่น เป็นต้น
4. ควรติดตามผลความคงทนของแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยให้ตอบแบบสอบถามอีกเป็นระยะ ๆ ภายหลังการทดลองสิ้นสุดแล้ว ได้แก่ 3 เดือน 6 เดือน 9 เดือน และ 1 ปี
5. ในการวิจัยต่อไป ควรทดลองการให้เอกสารสนเทศเพื่อพัฒนาแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อศึกษาว่า ควรจะให้เอกสารสนเทศจำนวนกี่ฉบับ จึงจะทำให้ระดับแรงงูใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงที่สุด

ข้อจำกัดของการศึกษาค้นคว้า

1. การทดลองครั้งนี้กระทำกับนักเรียนโรงเรียนสาธิตนำถ้ำ ซึ่งจัดระบบการเรียนการสอนเป็นสองผลัด คือผลัดเช้า และผลัดบ่าย นักเรียนที่เป็นตัวอย่างเป็นนักเรียนผลัดบ่าย ซึ่งเริ่มเรียนเวลา 9.20 น. ถึงเวลา 14.20 น. การเข้ากลุ่มจึงใช้เวลาในช่วงเช้าก่อนเข้าเรียนหรือในช่วงบ่ายหลังเลิกเรียนแล้ว ซึ่งค่อนข้างจะมีปัญหาสำหรับนักเรียนที่จะต้องมาโรงเรียนเช้าหรือกลับบ้านเย็นเป็นพิเศษสำหรับวันเข้ากลุ่ม และในช่วงที่กำลังดำเนินการทดลองนั้น เป็นช่วงที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรต่าง ๆ มากมาย อย่างไรก็ตาม นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างก็ได้ให้ความร่วมมือในการเข้ากลุ่มเป็นอย่างดีทุกคน

2. สมาชิกที่จะเข้ารับคำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น จะต้องเป็นสมาชิกที่ตั้งใจและมีแรงจูงใจสูงที่จะเข้ากลุ่ม ดังนั้นขณะที่ผู้ให้คำปรึกษาสัมภาษณ์สมาชิกครั้งแรก เพื่อถามความสมัครใจของสมาชิกนั้น จะต้องชี้แจงจุดมุ่งหมายและลักษณะของกลุ่ม ตลอดจนกระบวนการที่สมาชิกจะต้องทำอย่างละเอียด ชัดเจน เพื่อช่วยให้สมาชิกตัดสินใจได้ถูกต้องและไม่เปลี่ยนใจในภายหลัง

3. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จำเป็นต้องใช้ผู้ที่มีความรู้ความชำนาญในตำแหน่งนี้ เป็นผู้ดำเนินการ ผู้ที่จะนำวิธีการนี้ไปใช้จึงควรระมัดระวังเป็นพิเศษ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน สำนักราชการรัฐมนตรี รายงานการวิจัยองค์ประกอบ
บางประการที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา 2523, 173 หน้า
 จินตนา เพียรพิจิตร การพัฒนามโนภาพแห่งตนโดยการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ปรินิพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524, 136 หน้า อักส่าเนา
 ทองเรียน อมรัชกุล กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก 2520,
 22 หน้า
- _____ "ประเภทของกลุ่มเพื่อความเจริญงอกงาม" แนะแนว 12(57) : 31-41
 มิถุนายน - กรกฎาคม 2521
- บุญชม ศรีสะอาด รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน ปรินิพนธ์ กศ.ค. มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524, 221 หน้า อักส่าเนา
- บุญนิจ คัดโนภาส "การปรึกษาหารือเป็นกลุ่ม" แนะแนว 12(58) : 54 - 60 สิงหาคม -
 กันยายน 2521
- ประสาธ ปัดทวัฏฐกร ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และการคิด แบบเอนกนัย ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร 2516, 126 หน้า อักส่าเนา
- ประสาธ อิศรปริศา จิตวิทยาการศึกษา กราฟิเคอาร์ท 2522, 153 หน้า
- ประหยัด ทองมาก ความวิตกกังวล นิสัยในการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน
ที่มีผลสัมฤทธิ์สูงและต่ำกว่าระดับความสามารถ วิทยานิพนธ์ ค.ม. คณะครุศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518, 101 หน้า อักส่าเนา
- เปรมจิต ทศตะ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการประมาณค่าตน ลักษณะความเป็นผู้นำ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการแก้ปัญหาโดยใช้หลักการและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียน ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
 ประสานมิตร 2516, 101 หน้า อักส่าเนา
- พรณี ชูทัย เจนจิต "ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม" จิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว
 สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย 2523, หน้า 2 - 30

สเบา พูลเจริญ เปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับรายบุคคลที่มีต่อการปรับตัว
ของนักศึกษาพยาบาล โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524, 98 หน้า

แพทเทอร์สัน ซี เอช, วัชรวิทย์ ทรัพย์มี (ผู้แปล) ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาใน
โรงเรียน ไทยวัฒนาพานิช 2522, 354 หน้า

มณีรัตน์ ศรีรัตนพันธ์ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
และความคิดแบบสืบสวน - สอบสวน ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร 2516, 101 หน้า อัดสำเนา

มธุรส วีระกำแหง ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การคิดแบบไม่มีตนเองเป็น
ศูนย์รวมการอบรมเลี้ยงดูในการฝึกให้พึ่งตนเอง และในการยับยั้งการพึ่งตนเองของเด็กไทย
เชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน ในระดับอนุบาล ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชา
การศึกษา ประสานมิตร 2515, 135 หน้า อัดสำเนา

เมธี โพธิพัฒน์ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์
ของเด็กไทย ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523,
98 หน้า อัดสำเนา

ราตรี พัฒนรังสรรค์ จิตวิทยาแนะแนว คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูจันทระเกษม 2522, 250 หน้า
วรรณภา พรหมบุญมย์ "วิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม" แนะนำ 56 : 25 - 26 เมษายน -
พฤษภาคม 2521

วราภรณ์ ลิ้มสุวัฒน์ ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับตัวด้านสังคมของกลุ่มนักเรียนที่
ถูกเพื่อนชิงชัง ซึ่งได้รับการฝึกการรับรู้กับกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึก วิทยานิพนธ์ ค.ม.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 105 หน้า อัดสำเนา

วัชรวิทย์ ทรัพย์มี การแนะแนวในโรงเรียน ไทยวัฒนาพานิช 2520, 137 หน้า

_____ "การให้คำปรึกษาหารือเป็นกลุ่มแก่วัยรุ่น" แนะนำ 36 : 38 - 43 ธันวาคม -
มกราคม 2518

วัชรวิทย์ ชูระคำ "การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม" จิตวิทยาแนะแนว และให้คำปรึกษา หน่วยศึกษานิเทศก์
กรมการฝึกหัดครู 2523, 113 หน้า

วารินทร์ สายโอบเอื้อ และสุเมย์ ชีรตากร จิตวิทยาการศึกษา โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิง
ปากเกร็ด กรมประชาสงเคราะห์ 2522, 190 หน้า

วิจิตร วุฒบางกูร "ทางไปสู่ความสำเร็จ" ศึกษาศาสตร์ 2(2) : 109 - 111 มิถุนายน -
ธันวาคม 2520

วิญญู พูลศรี ผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ความวิตก
กังวลในการเรียน นิสัยและทัศนคติทางการเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการ
ศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยครูเชียงใหม่ ปรินญาณพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2523, 73 หน้า

วีรยุทธ วิเชียรโชติ ทฤษฎีสังคมไมตรีสัมพันธ์ 2516, 14 หน้า อักษรานา

วีระวัฒน์ พูลทวี ผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียน นิสัย
และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอุโมงค์ จังหวัดลำพูน
ปรินญาณพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523, 79 หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 อมรินทร์การพิมพ์
2523, 372 หน้า

สมคิด บุญเรือง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชลบุรี
ปีการศึกษา 2515 ปรินญาณพนธ์ ศศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516,
64 หน้า อักษรานา

สมบูรณ์ พรรณาภพ และชัยโรจน์ ชัยอินคำ จิตวิทยาการศึกษา บรรณกิจ 2518, 442 หน้า

สมศักดิ์ สุนทรสุข การศึกษาผลการสอนแบบสืบสวน สอบสวน (Active Inquiry) ที่มีต่อ
ความคิดแบบสืบสวนสอบสวน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ปรินญาณพนธ์ ศศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 104 หน้า อักษรานา

สุโท เจริญสุข จิตวิทยาสำหรับอุดมศึกษาปณฺฐาน สุเมย์การพิมพ์ 2520, 228 หน้า

โสรัจ โปธิแก้ว "การปรึกษาเชิงจิตวิทยา" เอกสารประกอบการสอนวิชาการปรึกษาเชิงจิตวิทยา
ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 10 หน้า

- Fox, Robert B. "The Relationship of Achievement Motive to sex, achievement, intelligence, social-economic status and level of educational aspiration for an eight grade group," Dissertation Abstraction International, 30(4) : 1330A-1332A, October, 1969.
- Friedman, G.A. and McClelland, David C. A Cross Cultural Study of Relationship between Child Rearing Practices and Achievement Motivation Appearing in Folktales. G.E. Swanson, et al., (eds), pp. 243 - 249, New York, Holt, Rinehart and Winston Inc., 1952.
- Frust, Edward J. "Validity of Some Objective Scales of Motivation for Predicting Academic Achievement," Educational and Psychological Measurement. 36(4) : 927 - 933, Winton, 1966.
- Gilbreath, Stuart H. "Group Counseling, Dependence and College Male Underachievement," Journal of Counseling Psychology. 14 : 449 - 453, September, 1977.
- Growrys, John Jr. and Bruce O. Brown. Group Guidance and Counseling in the Schools. New York, McGraw - Hill Book Company, 1970.
- Guilford, J.P. Psychometric Methods, New York, McGraw - Hill, 1954 597 p.
- Hansen, James C. and Others. Group Counseling : Theory & Process. Chicago, McGraw - Hill Book Company, 1976. 460 p.
- Hedquist, Francis J. and Barry K. Weinhold. "Behavioral Group Counseling with Socially Anxious and Unassertive College Student," Journal of Counseling Psychology. 17 : 237 - 242, May, 1970.
- Hermans, Herbert J.M. "A Questionnaire Measure of Achievement Motivation," Journal of Applied Psychology. Vol. 54 : 353 - 363, August, 1970.

- Fox, Robert B. "The Relationship of Achievement Motive to sex, achievement intelligence, social-economic status and level of educational aspiration for an eight grade group," Dissertation Abstraction International. 30(4) : 1330A-1332A, October, 1969.
- Friedman, G.A. and McClelland, David C. A Cross Cultural Study of Relationship between Child Rearing Practices and Achievement Motivation Appearing in Folktales. G.E. Swanson, et al., (eds), pp. 243 - 249, New York, Holt, Rinehart and Winston Inc., 1952.
- Frost, Edward J. "Validity of Some Objective Scales of Motivation for Predicting Academic Achievement," Educational and Psychological Measurement. 36(4) : 927 - 933, Winton, 1966.
- Gilbreath, Stuart H. "Group Counseling, Dependence and College Male Underachievement," Journal of Counseling Psychology. 14 : 449 - 453, September, 1977.
- Growrys, John Jr. and Bruce O. Brown. Group Guidance and Counseling in the Schools. New York, McGraw - Hill Book Company, 1970.
- Guilford, J.P. Psychometric Methods, New York, McGraw - Hill, 1954
597 p.
- Hansen, James C. and Others. Group Counseling : Theory & Process. Chicago, McGraw - Hill Book Company, 1976. 460 p.
- Hedquist, Francis J. and Barry K. Weinhold. "Behavioral Group Counseling with Socially Anxious and Unassertive College Student," Journal of Counseling Psychology. 17 : 237 - 242, May, 1970.
- Hermans, Herbert J.M. "A Questionnaire Measure of Achievement Motivation," Journal of Applied Psychology. Vol. 54 : 353 - 363, August, 1970.

- Hopkins, Kenneth D. and Gene V. Glass. Basic Statistics for the Behavioral Sciences. New Jersey, Prentice - Hall, Inc., 1978. 436 p.
- Morowitz, Leonard M. Elements of Statistics for Psychology and Education. New York, McGraw - Hall Book Company, 1974. 464 p.
- Kolman, H.C. "The Role of the Group in the Induction of Therapeutic Change," International Journal of Group Psychotherapy. 13 : 399-432, 1963.
- Sandgren, Henry C. Educational Psychology in Classroom, 3 rd. ed., New York, John Wiley & Sons, Inc., 1967. 686 p.
- Wahler, Clarence A. "Group Counseling" The Personnel and Guidance Journal 49(8) : 601 - 610, April, 1971.
- _____. Group Counseling in Schools. Boston, Houghton Mifflin Company, 1969. 234 p.
- Marx, Melvin H. Learning : interactions. New York, Macmillan, 1970. 427 p.
- McClelland, David C. and others, Motivating Economic Achievement. New York, The Free Press, 1969. 409 p.
- _____. The Achievement Motive. New York, Appleton-Century Crofts, Inc., 1953. pp. 110 - 111.
- McClelland, David C. The Achieving Society. New York, The Free Press, 1961. 512 p.
- Murray, Edward J. Motivation and Emotion. New York, Prentice - Hall, Inc., 1964. 118 p.
- Myers, Albert E. "Risk Taking and Academic Success and Their Relation to an Objective Measure of Achievement Motivation," Educational and Psychological Measurement. 25(2) : 355 - 363, Summer, 1965.
- Ohlson, Merle M. Group Counseling. New York, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1970. 303 p.

- _____. Guidance Services in the Modern School. New York, Harcourt Bace and World Inc., 1964. 515 p.
- Patterson, C.H. Theories of Counseling and Psychotherapy. 2 nd. ed. New York, Harper & Row Publishers, 1973. 554 p.
- Powermaker, E.B. and I.D. Frank. Psychotherapy. Cambridge, Mass, Harvard University Press, 1953.
- Rethlingshafer, Dorothy. Motivation as Related to Personality. New York, McGraw - Hill, 1963. 174 p.
- Richard, Kelvin. "An Experimental Study of Achievement Motive Training as a Function of the Moral Maturity of Trainees," Dissertation Abstraction International. 30(2) : 530A, 1970.
- Rosen, Bernard C. "Family Structure and Achievement Motivation," American Sociological Review. 30(4) : 574 - 585 August, 1961.
- Samulewicz, Edward. "The Effects of Critical Thinking and Group Counseling upon Behavior Problem Students," Dissertation Abstracts International. 36(5) : 2645 A, November, 1975.
- Shertzer, Bruce and Shelley C. Stone. "Group Counseling," Fundamentals of Counseling. New York, Houghton Mifflin Company, 1968. 637 p.
- _____. Fundamentals of Guidance. 2nd. ed. Boston, Houghton Mifflin Company, 1971. 575 p.
- Waters, Jane. Group Guidance. New York, McGraw - Hill Book Company Inc., 1960. 428 p.
- Woal, Theodore S. "A Project in Group Counseling in a Junior High School," The Personnel and Guidance Journal. 43 : 661 - 663, May, 1964.

ภาคผนวก ก

สรุปการอภิปรายของสมาชิก

และตัวอย่างการสนทนาในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มครั้งที่ 8

สรุปการอภิปรายของสมาชิกในการใช้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการใช้คำปรึกษาแบบกลุ่มสำหรับกลุ่มทดลองทั้งหมด 10 ครั้ง ซึ่งสรุปการอภิปรายของสมาชิกได้ดังนี้

ครั้งที่ 1 ประมุขและสมาชิกทำความเข้าใจกัน

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้สมาชิกสร้างความคุ้นเคยกัน และผู้นำประมุขเกี่ยวกับ

ระเบียบ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ไป ของการใช้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

กิจกรรม ให้สมาชิกตอบชิ้นส่วนกระดาษหัวใจ ซึ่งมีข้อความกำกับไว้ด้วย

ถ้าหากต่อไปจะต้องจะสามารถอ่านใจความหมายสมบูรณ์ เช่น

รักสิบล้อ / รอดสิบล้อ เป็นต้น เมื่อสมาชิกได้ตอบชิ้นส่วนใดก็ตาม

แล้ว ให้พลิกเปลี่ยนชิ้นกระดาษ ทำความรู้จักกัน แล้วแนะนำตัวของ

ในกลุ่มทราบ พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้กลุ่มซักถามเพิ่มเติม หลังจากนั้น

ผู้นำอธิบายเกี่ยวกับระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ กำหนดสถานที่ เวลา

หน้าที่ของสมาชิก เป็นต้น

สรุปผล สมาชิกทุกคนทำความรู้จักกันอย่างทั่วถึง และซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับ

วิธีการใช้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ครั้งที่ 2 อภิปรายในหัวข้อ "ให้นักเรียนเลือกเป็นสิ่งที่ชีวิตประเภทใดประเภทหนึ่ง

ใน 3 ประเภท ได้แก่ คน สัตว์ พืช นักเรียนจะเลือกเป็น

อะไร เพราะเหตุใด"

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้สมาชิกได้เปิดเผยตนเองมากขึ้น ให้อยอมรับและเข้าใจความรู้สึก

นึกถึง ตลอดจนบุคลิกลักษณะของกันและกันมากขึ้น

สรุปผล สมาชิก 5 คน อยากรับเป็นคนตัวเองกำลังเป็นอยู่ เพราะพอใจสาม

ปัจจุบัน คือ มีพ่อแม่พี่น้องและเพื่อน ๆ ใกล้ชิดสนุกสนานเต็มที่ มีสติปัญญา

สามารถแก้ปัญหาได้ ซึ่งต่างจากพืชและสัตว์ ส่วนสมาชิกคนหนึ่งอยาก

เป็นนก เพราะมีอิสระ จะทำอะไรก็ได้ สมาชิกอีก 2 คน
 อยากรู้เป็นต้นไม้มัน จะโตอยู่อย่างสงบ และให้ร่มเงาแก่คนอาศัยได้

ครั้งที่ 3 อภิปรายในหัวข้อ "ถ้านักเรียนได้ครอบวิเศษ ซึ่งจะคล้อยตามกาลให้
 นักเรียนทำอะไรได้สำเร็จทุกประการ นักเรียนปรารถนาที่จะทำอะไร
 จงบอกมา 3 ข้อ"

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้สมาชิกได้เปิดเผยตนเองมากขึ้น ใ้รู้สึกอบอุ่น ปลดปล่อยที่จะ
 เล่าเรื่องราวของตนเอง และมีความเข้าใจในความรู้สึกนึกคิด
 ความต้องการของตนเองและสมาชิกคนอื่น

สรุปผล สมาชิกส่วนใหญ่อยากทำให้บ้านเมืองสงบสุข ไม่มั่งร่ำรวยด้วยกัน ทำให้
 ครอบครัวมีความสุข มีฐานะทางการเงินดีขึ้น และทำให้เพื่อน ๆ
 ในห้องเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีสมาชิก 2 คนที่ไม่อยากเกิด
 มาอีก เพราะเบื่อหน่ายความสับสนวุ่นวายที่ตนประสบอยู่ในสังคม
 ปัจจุบัน

ครั้งที่ 4 หัวข้ออภิปราย "เกิดความรู้สึกว่าพ่อแม่ไม่รัก ไม่เข้าใจ ไม่ยอมรับ
 พังเหตุผล"

จุดมุ่งหมาย เพื่อขอให้กลุ่มช่วยเสนอแนะวิธีแก้ไขปัญหานี้

สรุปผล สมาชิกนี้ไม่อยากกลับบ้านเร็ว เพราะพ่อแม่ชอบตำหนิตีเยียน
 รักน้องสาวมากกว่าตน กลุ่มซักถาม ร่วมอภิปรายเสนอแนะ ให้สมาชิก
 เข้าใจปัญหา ความต้องการของตนเอง และของพ่อแม่ และให้
 กลับบ้านตรงเวลา ช่วยทำงานบ้าน มีปัญหาอะไรก็ปรึกษากับพ่อแม่
 และพยายามเป็นเด็กดีตามที่ท่านต้องการ ซึ่งกลุ่มจะคอยติดตามและ
 ร่วมกันประเมินผลการปฏิบัติของสมาชิกต่อไป

ครั้งที่ 5 อภิปรายในหัวข้อ "โกรธง่าย ก้าวร้าว และควบคุมอารมณ์ไม่ได้"
 จุดมุ่งหมาย เพื่อขอให้นักกลุ่มช่วยเสนอแนะวิธีการแก้ไข

สรุปผล สมาชิกเจ้าของปัญหาทราบว่า การที่ตนเองเป็นคนโกรธง่าย ใจร้อน เอาแต่ใจ มีพฤติกรรมก้าวร้าว ควบคุมอารมณ์ไม่ได้นั้นเป็นนิสัยที่ไม่ดี อยากแก้ไข กลุ่มเสนอให้รู้จักแผ่เมตตาแก่ผู้ที่ทำให้เราโกรธ พยายามหาข้อดีของเขามาลบล้างสิ่งที่ไม่ดี หรือใช้วิธีเคืองเสียงหนี ถ้าหากจะควบคุมอารมณ์โกรธไม่ได้ หรือให้ความสนใจกับงานอย่างอื่น ให้มากเมื่อโกรธ ฯลฯ สมาชิกผู้นี้จะทดลองนำข้อเสนอแนะเหล่านี้ไปปฏิบัติ และจะบอกเล่าให้กลุ่มทราบภายหลัง

ครั้งที่ 6 อภิปรายในหัวข้อ "ความสัมพันธ์กับพี่น้องในครอบครัวไม่ดี"

จุดมุ่งหมาย ต้องการทราบข้อคิดเห็น และวิธีแก้ไขจากกลุ่ม

สรุปผล เจ้าของปัญหามีน้องชายคนหนึ่ง ซึ่งมีนิสัยแบบผู้หญิง พุคมากและช่างประจบ มักเป็นต้นเหตุทำให้พ่อแม่ตำหนิ คว้าสมาชิกผู้นี้เสนอ กลุ่มอภิปรายและเสนอให้สมาชิกพยายามทำความเข้าใจ และยอมรับพฤติกรรมของน้องชาย ซึ่งมีสาเหตุมาจากการเลี้ยงดูของพ่อแม่เป็นสำคัญ สมาชิกเจ้าของปัญหาตัดสินใจเลือกวิธีการคอยตักเตือนน้องชาย เมื่อเห็นว่าทำไม่ถูก และฝึกให้เขารู้จักฟังตนเอง นอกจากนี้ยังจะหาโอกาสพูดคุยกับพ่อแม่เพื่อจะได้ทำความเข้าใจกัน และหาทางแก้ไขปัญหาคอใจ!

ครั้งที่ 7 อภิปรายในหัวข้อ "ทำอย่างไรจึงจะลืมเพื่อนที่เคยมีเรื่องชกใจกันได้"

จุดมุ่งหมาย เพื่อขอความคิดเห็น และขอเสนอแนะวิธีการแก้ไขปัญหาคอใจจากกลุ่ม

สรุปผล สมาชิกเจ้าของปัญหาเคยมีเรื่องชกใจกับเพื่อนคนหนึ่งในห้องเรียน เพื่อนไม่ยอมพูดด้วยโดยไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด สมาชิกผู้นี้เคยขอโทษ แต่ไม่ไฉนล จึงคิดจะตัดเขาให้ขาด แต่ก็ทำไม่ได้ กลุ่มรวมอภิปราย

ซักถาม สะท้อนความรู้สึก และเสนอแนะวิธีแก้ไข สมาชิกเข้าใจ
ปัญหา และความต้องการของคนจึงตัดสินใจที่จะลืมเพื่อนคนนั้นไปได้
โดยการประเมินพฤติกรรมของเพื่อนว่า คือ ไม่ดี อย่างไร และมีผล
กระทบกระเทือนต่อตนเองอย่างไร

ครั้งที่ 8 หัวข้ออภิปราย "การบอกกำลังใจเมื่อทำงานล้มเหลว"

จุดมุ่งหมาย ทွေးถามให้กลุ่มเสนอวิธีแก้ปัญหและการปรับปรุงตนเอง

สรุปผล มีสมาชิกร่วมในปัญหานี้ 5 คน ซึ่งรู้สึกว่าคนบอกกำลังใจเร้นและ
ไม่อยากสอบแก้ตัวในวิชาที่เรียนไม่ผ่าน เพราะไม่ชอบที่อาจารย์
ลำเอียง ทรูงานไม่ละเอียด และไม่ชี้แจงเหตุผล ถึงงานไม่
สำเร็จวิธีทำให้อีก กลุ่มรวมอภิปรายและสะท้อนความรู้สึกให้สมาชิกเข้าใจ
การกระทำของอาจารย์ในทางที่ถูกต้อง ยอมรับปัญหาของตน และหาทาง
แก้ไขปรับปรุงตนเอง มีข้อเสนอแนะให้ตัวอาจารย์ แยกจากนั้นกลุ่มเสนอ
ให้สมาชิกฝึกความมั่นใจในตนเอง ฝึกทำงานที่ยาก ๆ บ่อย ๆ และ
ควรปรึกษาขอคำแนะนำจากอาจารย์ผู้สอนด้วย

ครั้งที่ 9 หัวข้ออภิปราย "ขาดความมั่นใจในตนเองและไปกล้าแสดงออก"

จุดมุ่งหมาย เพื่อขอความเห็นและคำแนะนำจากกลุ่ม

สรุปผล สมาชิกขาดความเชื่อมั่น รู้สึกกลัว และอายไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้า
สนทนากับคนอื่น เกรงว่าเขาจะจับผิดและดูถูกตน กลุ่มรวมอภิปราย
ซักถาม และสะท้อนความรู้สึก พบว่าสาเหตุของปัญหามาจากแบบมี
อารมณ์ร้อน มักพูดเสมอ ไม่ไว้วางใจสมาชิกคนอื่นเลย สมาชิกปี
ปมคอยเรื่องฐานะครอบครัว และพ่อเสียชีวิตตั้งแต่ตนยังเล็ก ๆ
อ่านาทุกอย่างจึงอยุ่ที่แม่ ซึ่งคอยทำตามทุกอย่าง สมาชิกเกรงว่า
เพื่อน ๆ จะพากันดูถูก กลุ่มยอมรับและให้กำลังใจ ซึ่งเห็นผลเสีย
ของการพูดคอย ไม่กล้าแสดงออกว่าเป็นเรื่องน่ารำคาญ จึงกระตุ้น

ให้สมาชิกผู้เลี้ยงคัง เพื่อสมาชิกทำได้ก็ชมเชย ให้กำลังใจ
 เสนอแนะให้ฝึกบ่อย ๆ รวมทั้งทำอะไรด้วยตนเองทั้งที่บ้านและที่
 โรงเรียน ให้เห็นคุณค่าของตน และหาโอกาสพูดทำความเข้าใจ
 กับแม่ เพื่อค่อย ๆ เปลี่ยนบรรยากาศในบ้านให้อบอุ่น ปลอดภัยกว่า
 ที่เป็นอยู่

ครั้งที่ 10 สมาชิกขอให้แต่ละคนได้วิจารณ์สับ และพฤติกรรมของกันและกันทั้ง
 ขณะที่อยู่ในกลุ่ม และนอกกลุ่ม
จุดมุ่งหมาย เพื่อจะใคร่รู้จักตนเองให้ดียิ่งขึ้น และจะได้แก้ไขปรับปรุงตนเองต่อไป
สรุปผล สมาชิกได้แลกเปลี่ยนกันวิจารณ์ตัวเองและให้คนอื่น ๆ ร่วมวิจารณ์ โดย
 ใจบอกทั้งสิ่งดี และสิ่งไม่ดีของตน รวมทั้งเสนอแนะวิธีแก้ไขปรับปรุง
 ตนเอง

ก่อนฝึกกลุ่ม ผู้นำให้สมาชิกอภิปรายถึงประโยชน์ที่ได้จากกลุ่ม
 และขอเสนอแนะเพื่อปรับปรุงการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในครั้งต่อไป
 ซึ่งพอประมวลได้ดังนี้

ประโยชน์ที่ได้รับจากกลุ่ม มีดังนี้

1. สมาชิกได้เข้าใจตนเองและคนอื่น ๆ ดีขึ้น
2. ได้รับข้อเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหาหลายอย่าง
3. รู้สึกพอใจ และอบอุ่นใจที่เป็นที่ยอมรับของสมาชิกคนอื่น ๆ
4. ได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเพื่อนต่างห้องเรียนอย่างที่ไม่เคยมี

มาก่อน

5. กลุ่มช่วยให้สมาชิกเกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น
6. ได้ปรึกษาหารือกับอาจารย์ (ผู้นำ) อย่างใกล้ชิดสนิทสนมเป็น

พิเศษ

ตัวอย่างการสนทนาในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มครั้งที่ 8

หัวข้ออภิปราย การหมกมุ่นใจเมื่อทำงานล้มเหลว
จำนวนสมาชิก สมาชิก 8 คน (นามสมมุติ) ผู้นำ 1 คน
สถานที่ ห้องให้คำปรึกษาของฝ่ายแนะแนว โรงเรียนสายน้ำผึ้ง
เวลา 16.30 น. ถึง 18.00 น. วันที่ 21 มกราคม 2525

ผู้นำ พวกเรามาพร้อมเพรียงกันดีทีเดียว เราก็คงจะเริ่มเรื่องกลุ่มของเราเลยนะคะ
ครั้งที่แล้ว คือครั้งที่ 7 นั้น เราก็คงคุยกันถึงปัญหาของนุก ครูอยากให้
พวกเราช่วยทบทวนอีกครั้งซิคะ

ตะ หนูก็โธอะ คือว่านุกมีเรื่องขัดใจกับเพื่อนคนหนึ่ง โดยยังค้นหาสาเหตุไม่พบ
พยายามจะทำก็กับเขาแล้ว เขาก็ยังไม่เป็นเลย นุกเลยอยากดื่มเขาให้ได
ไม่อยากแค้นเขาอะนะ อะ อยากให้กลุ่มช่วยแนะวิธี ซึ่งก็พอสรุปได้ว่า ถ้ายังแค้น
เขาก็คงรบกวนหาสาเหตุให้พบ และทำความเข้าใจกัน คือ ไปขอโทษเขาอะ
เอ แล้วอีกอย่างละ ?

สี มาเราช่วย อีกอย่างก็บอกว่าตัดเขาให้ได้ ทำใจให้ลืมคิดถึง พยายามหา
เหตุผลว่า ถ้าไม่ติดคอสัมพันธ์กับเขาแล้ว มีผลดีผลเสียอย่างไร ที่เขายัง
ไม่ยอมดีกับเรา เราก็คงหวังในตัวเองบ้าง

นุก ถูกที่เคียวแหละ และเราได้คิดแล้วว่าจะไม่สนใจเขาอีกต่อไป
ผู้นำ กลุ่มไม่ได้กำหนด หรือบังคับให้หนูทำอย่างนั้นอะนะ หนูต้องพิจารณาและ
ตัดสินใจเลือกทางปฏิบัติเอง ซึ่งพวกเราก็คงยินดีจะช่วยคิดแนวทางใหม่ ถ้าหาก
สิ่งที่หนูเลือกแล้วไม่ได้ผล

นุก อะ อะ เข้าใจ กำลังลองทำอยู่แล้วคะ คิดว่าน่าจะไ้ผล เราคง
ผ่านปัญหานี้ไปปัญหาของคนอื่นได้แล้วนะอะ

- อ. ขอฟุทตะชะ คือ เรานะชอบโปรแกรมศิลปะมาก ชอบเป็นชีวิตจิตใจเลย
จึงมักทำงานนี้อย่างเต็มที่ และก็ทำได้ดีเสมอ แต่มีครั้งหนึ่ง เราทุ่มเท
เต็มที่เลย พยายามออกแบบ จัดทรงนั่นตรงนี่ ดีที่สุด คือเราชอบทำอะไร
ไม่เหมือนใคร เลือกใช้ของแปลกกว่าคนอื่น คิดว่างานชิ้นนี้ต้องดีแน่เลย
แต่พอส่งอาจารย์ กลับบอกว่าใช้ไม่ได้ ยิ่งกับเด็กทำ โอ้โฮย เจ็บแสบ
เขี้ยวแหละ พวกกำลังใจเลย ไม่อยากทำอีกเลย
- อ. แล้วถามอาจารย์ใหม่ อาจารย์ให้เหตุผลว่าไง
อ. อาจารย์บอกว่ามันไม่ผ่าน มันไม่ดี เราชี้แจงเหตุผลก็ไม่ฟัง มันเป็นที่
อาจารย์กลัวแหละ ตอนเราอธิบายก็ไม่ค่อยจะฟัง คือตอนเราส่งนะ มันเป็น
ต้นฉบับนะ มันยังไม่ชัดเจน แต่เราก็อธิบายแล้ว และเรามั่นใจว่าดีอยู่แล้ว
อาจารย์กลับไม่ให้ทำต่อ
- อ. ออ คงเป็นเพราะตอนเป็นต้นฉบับนะ มันไม่สวย อาจารย์ก็มองภาพพจน์
ไม่ออกว่า ถ้าทำจริง ๆ แล้ว จะดีหรือเปล่ากระมัง ตอนหนอธิบายนะ
เป็นการอธิบายความคิดของตัวเอง แต่อาจารย์ก็อาจจะคิดไม่ตรงกันที่หนูบอก
เพราะคนฟังกับคนพูดนะ มักจะคิดอะไรไม่ตรงกัน ก็มีเสมอ ๆ
- อ. ไม่ใช่ยังงั้นหรอกชะ อาจารย์ หนูรู้สึกอย่างที่สุดเลย เพราะผลงานของคนนี้
อาจารย์ใหมานะ เราดูแล้วยังว่าของเราดีกว่าเลย แต่เราก็ไม่กล้าเอา
ไปเปรียบเทียบกับคนอื่นอาจารย์
- อ. ก็บางคนนะ อาจารย์ช่วยเขียนช่วยแนะให้ก่อน พอเขาทำตามหรือเปลี่ยนแปลง
นิดหน่อยก็ดีแล้ว โอ้เรานะ ทำให้ตายก็ไม่ผ่าน มันก็เบื่อ พวกกำลังใจ
คอยแต่ซ่อมใหม่ ก็ทำไม่ได้ดีหรอก และพลอยทำให้เรียนวิชาอื่น ๆ ก็ไม่ดีด้วย
ต้องซ่อม ต้องซ่อมอยู่เรื่อย
- อ. เราว่าเรื่องศิลปะนี่นะ มันขึ้นอยู่กับพรสวรรค์ของแต่ละคน อย่างบางคนที่บ้าน
ก็มีพ่อแม่พี่น้องคอยแนะนำ มีคำร่าดี ๆ ให้คิดว่าเพิ่มเติม เราไม่มีอะไร
ถามใครก็ไม่ได้ ทำแล้วก็แย่ทุกที

ผู้นำ บุษย์เรียนด้วยกัน รู้สึกอย่างนี้มาใหม่
 บุษย์ ไม่เคยกะ หนูทำอะไรไปเรื่อย ๆ มันก็ไต่ทุกที แต่ตอนแรก ๆ ที่เดียวก็ไม่ค่อย
 นึก อาจารย์ก็ว่า แต่หนูก็ทำใหม่ ลอง ๆ ทำไปด้วยความคิดของเราเอง มันก็ขึ้นได้
 ขอดถามสักทีนะ สีนะ ทำงานส่วนใหญ่จะคือเกือบทุกครั้ง และคิดว่าแต่ละครั้งก็จะ
 ต้องให้ผลพอใจ แต่เมื่อล้มเหลวก็หนักกำลังใจใหม่ เราว่ามันก็เป็นเรื่อง
 เหมาะสมที่ล้มเหลว คือทำให้เราไม่เบื่อ และมีความหวังว่าคราวหน้าต้องดี
 ถ้าหากทำอะไรก็หมดทุกครั้ง ไ้ผลทุกครั้ง มันก็น่าเบื่อ เพราะไ้มาง่าย ๆ
 ก็ไม่มีค่า จริงไหม

ก๊ ก๊ก็คิดอย่างนี้ เพราะมันทำให้รู้สึกอยากเอาชนะในครั้งต่อไป เกิดกำลังใจขึ้นนะ
 ผู้นำ มีการทดลองของฝรั่ง เขาให้คนมาเล่นโยนห่วงคล้องแป้น แล้วแต่ใครจะยืนใกล้
 ไกลแค่ไหนตามใจ ก็มีพวกหนึ่งยืนใกล้ ๆ แป้น โยนห่วงคล้องแป้นทุกที ปรากฏว่า
 เล่นเดียวเดียวเขาก็เบื่อ เพราะมันไม่ท้าทาย อีกพวกหนึ่งยืนไกลมากและโยนไม่
 กล้องแป้นสักที สักครู่ก็เบื่อ เพราะทำอะไรไม่สำเร็จ พวกสุดท้ายยืนระยะห่าง
 พอเหมาะ เขาโยนห่วงคล้องแป้นบางไม่คล้องบาง ปรากฏว่าเขาเล่นได้นาน
 เพราะมีความหวัง ท้าทายความสามารถ ซึ่งเขาได้ใช้ความพยายามเต็มที่
 เขาสรุปว่าพวกหลังนี้แหละที่มีแรงจูงใจได้สัมฤทธิ์สูง

นิก เรานะ เคยทำอะไรผิดพลาดเหมือนกัน ถ้าทำงานส่งอาจารย์แล้วเราก็มักจะ
 เปรียบเทียบกับเพื่อนดู ถ้าเราสงสัยว่าทำไมของเพื่อนถูก ของเราผิด เราก็จะ
 ถามอาจารย์ให้เข้าใจ

นก แล้วเธอยอมรับที่อาจารย์พูดไหม

นิก ถ้าอาจารย์ให้เหตุผลที่เราที่ยอมรับ แต่บางครั้งถ้าอาจารย์พูดผิด เราก็เถียงใน
 หอง เพราะบางที่อาจารย์ก็พูดสับสน ผิด ๆ ถูก ๆ เหมือนกัน

ก๊ คนอื่นคิดอย่างนี้มาใหม่

นิก ก็คิดเหมือนกัน อย่างกลุ่มเรานี้ ก็เคยเจอมาด้วยกัน

หัว แล้วเคยทำยังงี้

- นิค ถ้าถามอาจารย์แจ่มแจ้งได้ก็ยอมรับ แต่ยังไม่เข้าใจ หรือไม่เห็นด้วยก็ไม่ยอม
ก็เฉยเสีย ครึ่งต่อไปก็ทำใหม่ มันก็เพคะลึงใจนะ แต่ไม่กั้วมันก็ลึ้ม ๆ
และคิดว่าครึ่งต่อไปต้องดีแน่
- ต๋วย จะทำยังไงดี ถ้าหากความคิดเห็นของเรากับอาจารย์ไม่ตรงกัน
- ตะ เออ เจอบ่อย ๆ เราคิดว่าดีแล้ว คิดว่าคนอื่นอีก แต่อาจารย์กลับว่าไม่ได้เรื่อง
ลงยกตัวอย่างสักเรื่องโก๊ใหม่ จะได้เข้าใจกว่านี้
- ต๋วย ก็อย่างเราทำอะไรไปนะ ผลเราได้ F ซึ่งเทียบกับคนอื่นแล้วไม่น่าจะตกเลย
ทำให้อริสก็เบื่อ
- ณัฏฐา แสดงว่าเบื่อที่โคเกรคไม่ดีไซ้ใหม่
- ต๋วย ไม่ใช่คะ อาจารย์ มันเป็นเพราะว่าเราคูเทียบกับคนอื่นแล้ว เราคิดว่าเขา
แค่ว่าตก เพื่อน ๆ เขาก็ยังว่าอย่างนี้เลย
- ณัฏฐา แล้วหนูก็ว่าเป็นเพราะอะไร
- ต๋วย เป็นเพราะอาจารย์คะ ตรวจไม่คี่
- ก ถ้าตรวจไม่คี่ คนอื่นก็น่าจะเจอเหมือนกัน
- เว๊ มันก็ไม่เชิง เรื่องความคิดเห็นไม่ตรงกันนะ สรุปแล้วอาจารย์ก็ต้องถูก ก็เขา
ชำนาญ มีประสบการณ์มาก พุคะอะไร ๆ ก็ถูกหมด
- ลี อาจารย์นะคะ มักจะตั้งความหวังไว้อูสูง ว่าเราต้องทำได้ พอเราทำไม่ได้ เขาก็
ไม่พอใจ อย่างเรื่องวาคสีน้ำนะคะ อาจารย์ก็อธิบายว่า ระบายน้ำบนกระดาน
ให้พอหมด ๆ แล้วบีบสีใส่จาน เอาพู่กันจุ่ม ๆ แล้วป้าย ๆ สีก็จะซึมกลืนกัน
ไม่ใช่ตัดกันเป็นคราบบน อย่างเราทำ แต่เราอยากให้อาจารย์ทำให้ดูจริง ๆ
มากกว่า อาจารย์ก็ไม่ยอมทำให้ดู
- นุก มีเพื่อนเก่ง ๆ ทำโคคะแนนคี่ ๆ ไหม
- ตะ มีซีเบอะเลย บางคนทำไม่เหมือนอาจารย์อธิบายหรอก แต่หาพอออกมาสวย ที่เรา
ทำตามอาจารย์อธิบาย กลับดูไม่คี่
- นุก ถ้ายังงั้น ก็ต้องให้เพื่อนที่เก่ง ๆ ทำให้ดู

- หวิ ก็ขอ เอากระดาษให้ ให้เขาทำให้ดูเลย แต่บางคนถึงก ห่วงความจริง ๆ
บางคนก็ทำให้ดู ดูเขาทำงาน ๆ แต่พอเราทำบางก็ไม่ใช่เป็นรอก
- นิค แล้วทำไมเราไม่คิดหาเทคนิคเฉพาะของเราเองบ้างละ
- สี จะไปคนที่ไหน ไปสเตอร์ทั่ว ๆ ไปมันก็ดูเป็นแบบอย่างไม่ได้ มันคนละอย่างกัน
หรือถ้าเราลองทำแบบของเราละ อาจารย์มาเห็นเขาก็ว่า แล้วมันก็ทำไม่ได้ก็
ควยแหละ
- ผู้นำ เมื่อที่สี่ก็พูดเองว่า เพื่อน ๆ ทำได้ก็เพราะมีพรสวรรค์ แต่วิชาศิลปะมันเป็นวิชา
ทักษะ พรสวรรค์อาจจะฝึกไม่ได้ เพราะมันมีติดตัวเรามา แต่ความสามารถ
เราฝึกให้สูงขึ้นได้ ถ้าเราฝึกมาก ๆ ไม่ต้องกลัวเปลืองกระดาษ และทองใจกล้า
ก็กล้าโกลาเสียบ ลองทำบ่อย ๆ ก็จะทำให้ผลงานดีขึ้นได้ ส่วนเรื่องเกรคนะ
ผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษาเขาก็เล็งเห็นปัญหาในเรื่องนี้ เขาจึงแก้ไขวิธีการ
ประเมินผล คือ มีเกณฑ์กำหนด ใครทำได้ถึงเกณฑ์ก็ผ่าน ใครยังไม่ผ่านก็ให้เวลา
จนกว่าจะผ่าน ก็คืออาจจะให้มาซ่อม ผลสุดท้ายคนทว่าเก่ง กับคนที่อ่อนก็ไล่เฉย
เท่านั้น ก็อย่างว่าแหละ อาจารย์ก็ใช้เกณฑ์เป็นเครื่องวัด นักเรียนคนไหนทำ
ถูกกับเกณฑ์ ก็ต้องให้ถูก หรือให้ผ่าน แต่ถ้าผิดเกณฑ์ก็ให้ไม่ผ่าน เพราะใช้วัด
คนหลายคน ส่วนเกณฑ์ที่ให้อาจารย์ก็คิดขึ้นเอง จึงเป็นไปได้ว่าอาจจะไม่ตรง
หรือไม่เป็นไปอย่างที่เราคิด
- ตะ สะ หนูว่ามันเป็นเพราะพรสวรรค์ เพราะเขาเก่ง และโอกาสอะไรหลาย ๆ
อย่างอำนวยความสะดวก อย่างอาจารย์ก็คอยแนะนำเสมอ ช่วยทำให้ดู แต่กับที่เราไม่
คอยทำให้ดู มันนานอยู่ใจ
- กิ แล้วขอร้องอาจารย์หรือเปล่า บางทีมันก็ขึ้นอยู่กับการพูดเหมือนกัน ถ้าพูดดี ๆ
อาจารย์ก็คงสงสารนะ
- ตะ ก็เคยขอร้องอาจารย์ แต่อาจารย์ไม่ค่อยทำให้ดูหรอก มีแต่อธิบาย มันก็ทำไม่ได้
อยู่
- นุก เรื่องวาด ๆ เขียน ๆ นี่ มันอยู่ที่ความเชื่อมั่นในตนเองด้วยหรือเปล่า เขามั่นใจ
เขากล้าโกลาเสียบ มันก็ทำได้ แต่คนที่ไม่กล้า มัวแต่จรรพกัน ก็มักจะทำไม่ได้

- หวิ แหม จะให้วาค ๆ เลยไม่ได้หรอก ก็กลัวทั้งนั้นแหละ เพราะกระดากแพง
คือที่พูดนะ ไม่ใช่เราจะทำไม่ได้ทุกครั้ง ก็มีบางครั้งที่อยู่ ๆ ก็เกิดฟลุคขึ้นมา
แฉจนแล้วจนรอด เราก็ไม่รูวามันทำได้ยังไง
- ยุย เราเข้าใจที่หัวผด และก็คิดว่าอาจารย์หวังผลกับพวกเราเลิศจนไป เวลาเรา
ทำอะไรดี อาจารย์ก็พอใจ แต่ทำไม่ได้ก็คงผิดแว้ง
- ลี เราก็เข้าใจอาจารย์ ว่าต้องการให้พวกเราคีนะ อาจารย์ยังเคยบอกว่าจะสอนคน
ให้เป็นคน อยากให้พวกเราเก่ง ๆ แต่มันก็มีปัญหาหลายอย่าง ไกร ๆ หรือแม้แต่
อาจารย์หลายท่านก็ว่าห้องเราแย่มาก ๆ ไม่ตั้งใจเรียน แ่งตัวผิกระเปียบ
- นุก เอ๊ะ เรากลับไม่คิดอย่างนั้นนะ เราว่าห้องเรอนะสนุก ทำอะไรเป็นกลุ่ม ๆ
รักกันดี เรายังอยากเรียนเลย
- หวิ โอ๊ย ถกว่าทั้งปี เปื่อจะตาย อย่างเรื่องขอห้องศิลปะเฉพาะสักห้อง ยิ่งกังว่า
ไม่มีเงิน ไม่มีมัตติ
- ผู้นำ เรื่องนั้นก็มีปัญหาจริง ๆ โรงเรียนจะจ่ายเงินสู่่มสี่สู่่มห้าไม่ได้ เงินงบประมาณก็ต้อง
ใช้ได้เฉพาะงบนั้น จะซื้อหรือทำอะไรผิกระเปียบไม่ได้หรอก ต้องมีกฎเกณฑ์
และเท่าที่เห็นอยู่โปรแกรมศิลปะก็มีห้องนี้มา ที่อาคารชั่วคราวนั้นใจ
- ยุย โอ้ย เด็ก ๆ เข้าไปยั่วเย้าไปหมด แดกอนนะ มันเป็นห้องเปลี่ยนชุดพละ
แต่ไม่มีใครใช้ พอเราจัดคี่ ๆ ตอนนี้เข้าไปกันใหญ่
- นิต ทำไมไม่คิดย้ายห้องไว้เฉพาะเลยละ
- ตะ ก็คิดไว้ เขาก็ยังเข้าไป ขอให้อาจารย์ประกาศให้หน่อย ก็บอกว่าทำไม่ได้ ๆ
- ผู้นำ มันก็เสี่ยงนะ หนู เพราะถ้าอาจารย์ประกาศออกไป นักเรียนคนอื่น ๆ ที่ไม่ใช้
โปรแกรมศิลปะ เขาจะคิดอย่างไร อาจน้อยอกน้อยใจ และนั่นใส่พวกเราได้
คี่ไม่ก็ ทำให้นักเรียนแตกแยกกัน แบ่งพวกแบ่งโปรแกรมก็จะวุ่นวายเปล่า ๆ
- คูป เออจริง ทำยังงั้นไม่ได้หรอก สู้ปล่อยเขาไปสักพัก เขาเข้าไปห้องนั้น พอเห็น
เราตั้งหน้าตั้งตาทำงานอยู่ เขาก็คงเกรงใจไปเองแหละ
- ผู้นำ เราก็พูดกันมานานจนหมดเวลาแล้ว ใครมีอะไรจะเพิ่มเติมอีกไหมคะ
- ลี หนูจะเพิ่มเติมอีกไหม

สวัสดีค่ะ ขอบคุณมากสำหรับคำแนะนำจากกลุ่ม หนูคิดว่าพอจะช่วยตัวเองได้
เกี่ยวกับความเบื่อหน่าย หนูกำลังใจเวลาทำงานส่ง และต้องปรับปรุงเรื่อง
การทำงาน ซึ่งทราบว่าจะต้องอาศัยการฝึกหัดบ่อย ๆ ค่ะ

ผู้นำ คนอื่น ๆ ละคะ จะพูดอะไรอีก เจริญได้เลย เอา ถ้าไม่มีก็ช่วยกันสรุป
เรื่องราวการอภิปรายวันนี้หน่อย

ศุภ หนูสรุปก็ได้ค่ะ ปัญหาวันนี้ที่จริงไปใช้เป็นส่วนของคนเดียว แต่เป็นของหรี ค่ะ
บุญ และรวมทั้งของเราด้วย ซึ่งเป็นเรื่องการทำงานส่ง ที่เราเข้าใจว่าอาจารย์
ตรวจงานไม่ละเอียด ให้เกรงผิดพลาด ไม่ค่อยแนะนำ หรือทำตัวอย่างใหญ่
ซึ่งทำให้หนูกำลังใจในการซ่อมใหม่ หรือแม้แต่งานอื่น ๆ ก็เบื่อไปด้วย
แต่จากการที่กลุ่มรวมอภิปรายกันแล้ว ทำให้พวกเราเข้าใจดีขึ้น และมองเห็น
แนวทางปรับปรุงตนเองอีกด้วย

ผู้นำ สมาชิกคนอื่นเห็นว่ายังมีส่วนที่ต้องเพิ่มเติมอีกไหมคะ ถ้าไม่มีวันนี้ก็สมควร
ปิดการอภิปรายไว้แค่นี้ คราวหน้าเราจะพบกันอีกเป็นครั้งที่ 9 ที่ห้องนี้ และ
เวลาเดิมละคะ หวังว่าคงมากครบถ้วนพร้อมตาเซนเคย ขอขอบใจสมาชิก
ทุกคนค่ะ

ภาคผนวก ข

เอกสารแนบเกี่ยวกับแรงจูงใจไม่สมัคร

เอกสารฉบับที่ 1

เรื่อง

แนะนำแรงจูงใจ

แรงจูงใจ (Motive) เป็นตัวกระตุ้นให้คนเราแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ กัน หรือเป็นแรงขับ (Drive) การที่คนแสดงพฤติกรรมอย่างใดนั้น เนื่องมาจากคนมีความต้องการ และการที่คนเรามีความต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แสดงว่าเราขาดสิ่งนั้น ความต้องการจะเป็นแรงผลักดันให้เราแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้สิ่งนั้น ๆ มา เมื่อได้สิ่งที่สนองความต้องการแล้ว เราจะหยุดพฤติกรรมนั้น แต่เนื่องจากมนุษย์มีความต้องการไม่มีที่สิ้นสุด จึงมีการแสดงพฤติกรรมอยู่ตลอดเวลา

แรงจูงใจ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. แรงจูงใจอันเนื่องมาจากความต้องการทางสรีระ บางครั้งเรียกว่าแรงขับทางสรีระ ซึ่งถือว่าเป็นแรงขับปฐมภูมิ อันได้แก่ ความหิว ความง่วง เป็นต้น
2. แรงจูงใจอันเนื่องมาจากความต้องการทางสังคม แรงจูงใจประเภทนี้เกิดขึ้นจากการที่มนุษย์ต้องติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นในสภาพการณ์ต่าง ๆ เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ หรือมีประสบการณ์มาก่อน บางครั้งเรียกว่า แรงจูงใจทางสังคม เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ แรงจูงใจใฝ่ก้าวหน้า เป็นต้น

เอกสารฉบับที่ 2

เรื่อง

ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ ไม่ใช่เกิดขึ้นตามกรรมพันธุ์ มีผู้ศึกษาพบว่า การฝึกอบรมเลี้ยงดูที่บ้าน จะมีผลโดยตรงต่อระดับแรงจูงใจของเด็ก พ่อแม่ที่รู้จักส่งเสริมเด็กให้พึ่งตนเอง ไม่ปล่อยตามใจหรือเคร่งครัดมากเกินไป มีความสัมพันธ์ที่ดี ก็จะมีผลให้เด็กมีระดับแรงจูงใจในด้านใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่พ่อแม่เลี้ยงให้พึ่งผู้อื่นตลอดเวลา

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความต้องการที่จะได้รับผลสำเร็จในงานที่ยุ่งยากซับซ้อน มีความมานะพยายาม ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง พยายามหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหา เพื่อนำตนเองไปสู่ความสำเร็จ มีความต้องการเป็นอิสระในการทำงาน และการแสดงออก มีความรู้สึกต้องการชัยชนะในการแข่งขัน มุ่งมั่นที่จะทำใ้ได้เลิศเพื่อให้เท่าเทียมกับมาตรฐานหรือความคาดหวังที่ตนตั้งไว้อย่างสูง

เอกสารฉบับที่ 3

เรื่อง

ความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เดวิด แมคเคลลแลนด์ (David McClelland) นักพฤติกรรมศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ และมีอิทธิพลต่อความก้าวหน้าของหน่วยงานควย กล่าวคือ ถ้าเรามีความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดให้สำเร็จ เราจะมีพยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ มากขึ้น เราจะมีความวิตกกังวลหากทำงานไม่ได้ผล และเราจะมีความสุข เมื่อประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ หากเรามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เราก็ย่อมจะมีพลังอันน่าอัศจรรย์ควรแก่การภาคภูมิใจ ที่ทำงานใด ๆ ให้ประสบความสำเร็จได้โดยไม่ง่าย นอกจากนี้ยังมีผู้ศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมักมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ในเมืองบัลติมอร์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้มีการทดลองง่าย ๆ ขึ้น โดยให้เล่นเกมสโตนห่วงให้คล่องแป้นเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ โดยผู้เล่นจะยืนอยู่ที่ใด ใกล้หรือไกลก็ได้ คนที่ยืนใกล้แป้นก็สามารถโยนห่วงลงกลองแป้นได้ง่ายดาย แต่เขาเล่นไปสักพักก็เบื่อ เพราะไม่ท้าทายความสามารถไม่สนุก คนที่ยืนอยู่ไกลเกินไป โยนกี่ครั้งก็ไม่ประสบผลสำเร็จ โยนไปนาน ๆ ก็เกิดความเบื่อหน่าย ห่อถอย เลิกเล่นไปเอง ส่วนพวกที่ยืนอยู่ในระยะพอดี ๆ ที่ท้าทายความสามารถของเขา และเขาต้องใช้ความพยายามบ้าง จะสนุกเพลิดเพลินกับการเล่นเกมนี้ และเล่นได้ยาวนานไม่เบื่อ ถ้าจะประเมินแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แล้ว จะพบว่ากลุ่มสุดท้ายเป็นกลุ่มที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ

จากการทดลองนี้ จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเขามีความปรารถนาที่จะทำงานอย่างหนึ่งอย่างใดที่มีความเหมาะสมแก่ความสามารถ และความสนใจของเขา ถ้าได้งานยากหรือง่ายเกินไป ก็จะทำให้เกิดการเบื่อหน่ายท้อถอยในที่สุด

เอกสารฉบับที่ 4

เรื่อง

ลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีลักษณะพฤติกรรมดังนี้

1. กล้าเสี่ยงพอสมควร
2. ปักพันะในการจัดระบบงาน
3. มีระดับความทะเยอทะยานสูง
4. ตั้งระดับความคาดหวังไว้อย่างสูง
5. ออกทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
6. เฝื่องการณ์ไกล และมีแผนระยะยาว
7. เลือ่กเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันกับแรก
8. ต้องการทราบแน้ชัดว่า การตัดสินใจของตนมีผลอย่างไร
9. ขยันขันแข็งในงานที่ต้องใช้สมองขบคิดและงานที่ไม่ซ้ำแบบใคร
10. ชอบทำงานให้สำเร็จตามความพอใจของตน ไม่ให้ใครบงการ
11. มักเลือกทำในสิ่งที่เป็นไปได้ และเหมาะสมกับกำลังความสามารถของเขา
12. มุ่งที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จ มากกว่าทำเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
13. เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวน จะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ
14. จะทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อไ้บรรลุมาตรฐานของตนเอง ไม่มีจุดมุ่งหมายที่รางวัลหรือข้อเสีียง
15. คิดว่าทุกสิ่งจะสำเร็จได้ถว่ยความตั้งใจจริง และทำงานจริงของตน ไม่ใช่เกิดจากโอกาส และไม่เชื่อในสิ่งมหัศจรรย์

เอกสารฉบับที่ 5

เรื่อง

ลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ค่า

บุคคลที่มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ค่า จะมีลักษณะพฤติกรรมดังนี้

1. มักฉลัดวันประกันพรุ่ง
2. มักขาดระบบในการทำงาน
3. ชอบทำงานตามคำสั่งของผู้อื่น
4. ทำงานไม่คอยเสร็จตามกำหนด
5. ขาดความตั้งใจจริงในการทำงาน
6. มักไปตั้งความคาดหวังในผลสำเร็จจากการทำงาน
7. ทำงานเพียงเพื่อพอเสร็จ ไม่สนใจคุณภาพของงาน
8. ชอบคอยขอรับความช่วยเหลือจากเพื่อน หรือบุคคลอื่น
9. ขณะทำงาน ถ้าถูกรบกวนจะไม่สามารถทำงานต่อไปได้
10. เชื่อว่าบุญวาสนาจะทำให้งานที่ทำอยู่ประสบความสำเร็จได้
11. มุ่งหวังรางวัล หรือข้อได้เปรียบมากกว่าความสำเร็จของงาน
12. เมื่อประสบอุปสรรค มักหลีกเลี่ยง ไม่กล้าเผชิญหน้ากับอุปสรรคนั้น

เอกสารฉบับที่ 6
เรื่อง
วิธีสร้างเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

วิธีสร้างเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้สูงขึ้นนั้น มีหลักปฏิบัติดังนี้

1. ต้องรู้จักพึ่งตนเอง ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตามไม่เกินความสามารถของตนแล้ว ควรจะเร่งรีบทำด้วยตนเอง ไม่ควรจะพึ่งพาคนอื่นตลอดเวลา
2. เป็นตัวของตัวเอง มีความเชื่อมั่นและมีเหตุผล ในการทำงานทุกครั้ง ถ้าได้พิจารณาให้ละเอียดถี่ถ้วน อย่างมีเหตุผลแล้ว ก็ควรจะตัดสินใจทำอะไรด้วยตนเองได้
3. ใช้ความสามารถของตนเองในการทำงานให้เต็มที่เสมอ เพื่อนำความสำเร็จ ความภูมิใจมาสู่ตน
4. ต้องกล้าเผชิญกับปัญหา หรืออุปสรรคต่าง ๆ มุ่งมั่นที่จะเอาชนะปัญหาให้ได้ และพยายามให้ตนเองเกิดความรู้สึกเพลิดเพลินในการแก้ปัญหาเหล่านั้น ๆ
5. พยายามแข่งขันกับตนเอง โดยตั้งความคาดหวัง หรือเกณฑ์มาตรฐานของตนเอาไว้ และพยายามทำให้ได้ผลสำเร็จไม่ต่ำกว่าเกณฑ์นั้น
6. ต้องรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย โดยตั้งใจทำงานนั้นให้บรรลุผลสำเร็จ

เอกสารฉบับที่ 7

เรื่อง

วิธีเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

Edwin Diamond เสนอแนะว่า การที่จะเปลี่ยนแรงจูงใจของมนุษย์นั้น จะต้องช่วยให้เขารู้จักตัวเองมากขึ้น เปลี่ยนความเชื่อเก่า ๆ เกี่ยวกับตัวเขา เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และเกี่ยวกับผลงานของเขาด้วย หากเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ได้ จึงจะสามารถเปลี่ยนการทำงานของเขาคได้ นอกจากนี้ เขาได้เสนอวิธีเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า

1. พยายามทำงานให้สำเร็จเป็นขั้น ๆ ไป หมายความว่า ในการทำงานทุกอย่าง ควรจะตั้งจุดมุ่งหมายเป็นขั้นตอน และพยายามทำงานให้สำเร็จเป็นขั้น ๆ ไป จึงจะมีกำลังใจทำงาน เช่น เด็กมัธยมปลาย ถ้าตั้งเป้าหมายว่าจะต้องเรียนให้สำเร็จปริญญาเอกให้ได้ ก็เป็นการตั้งเป้าหมายไกลเกินไป หากเขาจะตั้งใจไว้ว่า จะสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้ได้ และจะสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยให้ได้เสียก่อนที่จะถึงจุดหมายที่อยู่ไกลแสนไกล ก็จะทำให้เขามีกำลังใจมากกว่า หรือถ้าหากคิดจะแต่งตำราสักเล่มหนึ่งเป็นเล่มแรก ควรจะเปลี่ยนมาเป็นลองเขียนบทความเป็นตอน ๆ เพื่อลงพิมพ์ในวารสารก่อน เมื่อประสบความสำเร็จ ก็จะมีกำลังใจเขียนต่อไปเรื่อย ๆ ในที่สุดก็สามารถรวมเล่มได้ และก็จะสามารถแต่งเล่มต่อไปได้โดยไม่ยาก

2. พยายามเลียนแบบ "บุคคลตัวอย่าง" David Kolb แห่ง Massachusetts Institute of Technology (MIT) พูดเสมอว่า "เมื่อผมเห็นคนใกล้ชิดกัน ผมได้รับความสำเร็จจากการทำงาน ผมจะรู้สึกอยากทำงานให้สำเร็จบ้าง" เรื่องนี้เป็นความจริง เพราะมนุษย์เรามีความพยายาม และไม่ต้องการล่าหลังคนอื่น ๆ ดังนั้น เราทุกคนควรจะหาบุคคลตัวอย่างที่ประสบความสำเร็จในการทำงาน เพื่อยึดถือเป็นตัวอย่างหรือเลียนแบบการทำงานของคนนั้น ๆ

3. สร้างภาพพจน์ที่ดีให้แก่ตัวท่านเอง ท่านจะต้องปรับตัวของท่านเอง เปลี่ยนจากลักษณะเดิมไปสู่วิถีทางที่ดีขึ้น ท่านต้องรับผิดชอบต่องานที่ท่านทำ ท่านต้องมีวินัยในตนเอง จัดการงานของท่านอย่างถี่ถ้วน และคำนึงตามนั้นโดยไม่ฉลัดวันประกันพรุ่ง ท่านต้องศึกษาหาความรู้ในงานที่ท่านทำ และใช้พลังความสามารถของท่านให้เต็มที่เพื่อให้ท่านทำงานสำเร็จตามเป้าหมาย

4. ควบคุมความอ่อนแอของคุณ Billie Jean King เล่าให้ฟังว่า ถ้าเรามีความรู้สึกเบื่อหน่าย ท้อถอยขึ้นมาเมื่อไร ก็พูดกับตัวเองว่า "หยุดนะ" และจะหยุดความอ่อนแอของคุณนั้นทันที พร้อมทั้งตั้งใจให้แน่วแน่ว่าจะมานะทำงานต่อไป จนกว่าจะประสบความสำเร็จ หากเราสามารถควบคุมความอ่อนแอทางจิตใจได้ก็เท่ากับเราชนะอุปสรรคสำคัญไปอย่างหนึ่งแล้ว

เพียง 4 ข้อเท่านั้น ที่จะช่วยสร้างแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ในตัวท่าน และถ้าท่านประสบความสำเร็จแล้ว Edwin Diamond ยืนยันว่า

"People can be different if they want to be"
ซึ่งก็หมายความว่า "มนุษย์เราสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าเขาต้องการจะเปลี่ยน"
และท่านก็เช่นเดียวกัน

ภาคผนวก ค
แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้ต้องการถามสภาพความเป็นจริงของการปฏิบัติ หรือความรู้ที่นักเรียนคิด
ของนักเรียน เกี่ยวกับการเรียนหรือการทำงาน ซึ่งไม่มีคำตอบถูกหรือผิด คำตอบที่
ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเป็นคำตอบที่ต้องการ นักเรียนจึงสามารถ
ตอบได้อย่างเต็มที่ โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง จริงที่สุด จริง ไม่จริง
หรือ ไม่จริงที่สุด เพียงช่องเดียว

ชื่อ นามสกุล ของ

ข้อความ

จริงที่สุด

จริง

ไม่จริง

ไม่จริงที่สุด

1. เมื่อได้รับคำสั่งให้ทำงาน ข้าพเจ้าจะตกลง
ทำให้เสร็จก่อนกำหนดส่ง
2. ไม่ทำงานที่ได้รับมอบหมายจะยากเพียงใด
ข้าพเจ้าจะพยายามทำด้วยตนเอง
3. ข้าพเจ้าชอบเป็นหัวหน้ากลุ่ม มากกว่าเป็น
ลูกน้อง
4. ในจิตใจข้าพเจ้าก็เคยอยู่เสมอว่า ต้องทำ
งานแข่งขันกับผู้อื่น
5. ข้าพเจ้าชอบทำสิ่งต่างๆ ที่เป็นความคิด
ริเริ่มของตนเอง
6. ข้าพเจ้าชอบต่อสู้เพื่อในงานที่ทำประสบ
ความสำเร็จ
7. ข้าพเจ้าพยายามสอนให้ใคร่จะแนบเนียน
ผู้กริ่ง

ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
8. ข้าพเจ้าจะพยายามทำงานนั้นให้มากยิ่งขึ้น เมื่องานนั้นเป็นปัญหาที่แก้ยาก				
9. ข้าพเจ้าเชื่อว่าความอดทนจะนำไปสู่ ความสำเร็จ				
10. งานที่ข้าพเจ้าทำทุกอย่างข้าพเจ้าทำจนสุด ความสามารถเสมอ				
11. เพื่อน ๆ พுகเสมอว่าข้าพเจ้าเป็นคนขยัน เรียน				
12. ข้าพเจ้าชอบอาสาทำงานที่ข้าพเจ้าถนัด กว่าความเต็มใจเสมอ				
13. ข้าพเจ้าบูชาความสำเร็จเป็นชีวิตจิตใจ				
14. ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จใน การทำงานมากกว่ารางวัลหรือชื่อเสียง				
15. เมื่อประสบปัญหาในการทำงาน ข้าพเจ้า รีบไปหาเพื่อนให้ช่วยเหลือทันที				
16. ข้าพเจ้าเชื่อว่าเมื่อพยายามเต็มที่แล้ว ข้าพเจ้าจะไม่แพ้ใครง่าย ๆ				
17. เมื่อลงมือทำอะไร ข้าพเจ้าจะทำให้เสร็จ ก่อน จึงจะหยุดพัก				
18. ข้าพเจ้าชอบทำงานร่วมกับคนที่มีความ รับผิดชอบ				

ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
19. ข้าพเจ้าเชื่อว่า ถ้าข้าพเจ้าเป็นหัวหน้า จะสามารถทำให้งานบรรลุเป้าหมายได้ ดีกว่าคนอื่น ๆ				
20. ข้าพเจ้ามักนำผลงานของตนไปเปรียบเทียบกับ ผลงานของคนอื่นเสมอ				
21. ข้าพเจ้าชอบทำงานด้วยความคิดของตนเอง และไม่ชอบทำตามผู้อื่น				
22. ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่ใดทำงานที่คนอื่น ๆ ไม่กล้าทำ				
23. ข้าพเจ้าจะมีความพยายามมากขึ้น เมื่อรู้ ตัวว่ามีความรับผิดชอบกว่าเพื่อน				
24. บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายงานที่ทำอยู่ หรือหยุดทำงานนั้นเลย				
25. เมื่อเพื่อนบางคนได้คะแนนสูงกว่า ข้าพเจ้า มักตั้งเป้าหมายว่าจะต้องเอาชนะให้ได้				
26. ข้าพเจ้าไม่เคยทอดทิ้งในการทำงาน				
27. ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำงานยากๆ ให้สำเร็จ				
28. ในการทำงานข้าพเจ้ามักไม่ค่อยตั้งความ มุ่งหวังไว้มาก่อน				
29. ข้าพเจ้ามุ่งหวังในผลสำเร็จทางการเรียน เพื่ออนาคตของตนเอง				
30. ข้าพเจ้าพยายามปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น				

ภาคผนวก ง
คำอ่านจําแนกเป็นรายข้อ
ของ
แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจไปสัมผัส

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
1	4.2144	16	4.8039
2	4.2682	17	4.1272
3	2.2976	18	2.4158
4	1.9244	19	2.9100
5	2.6940	20	1.9443
6	2.5413	21	2.2006
7	3.4602	22	2.1895
8	8.9975	23	4.6946
9	3.1197	24	2.5164
10	7.2246	25	6.8182
11	2.5813	26	5.8182
12	2.3460	27	6.5092
13	2.4011	28	3.3438
14	3.0318	29	3.8820
15	1.9490	30	3.8915